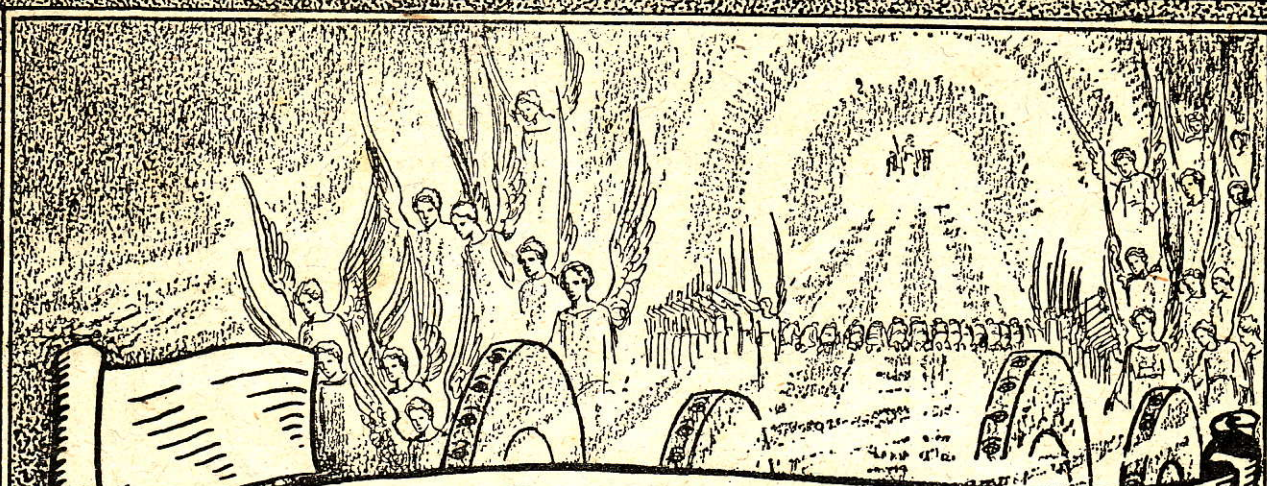

STRAŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, JANUARY 1948

V PRAZE, 15. ledna 1948

Ročník 69 (3)

Číslo 1

OBSAH:

	str.
„Blahoslavené oči, kteréž vidí“ -	3
Velebení, jež zaručuje záchranu -	9

© W.T.B. & T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

STRÁŽNÁ VĚŽ

Vydává jednou za měsíc: WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

Hlavní kancelář: 117 Adams Street - Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Úředníci: N. H. Knorr, president, Grant Suiter, tajemník

Odbočka v Československu: Suchdol u Prahy, Kamýčká č. 684

„Synové pak tvoji všichni vyučování budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“ — Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dílovedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho universální svrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchu jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nade všechny ostatní tvory, přičemž ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organizace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je theokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazání následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organizace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávati svědectví pro svrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřen v bibli.

STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš Kristus byl Jehovou

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřizováním „nové země“

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijíti jedině Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velikým aktem Páně je zničení satanovy organizace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přežijí Armageddon, božský příkaz naplníti zem spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabytí života na zemi.

POSILÁNÍ STRÁŽNÉ VĚŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřené v bibli. Uveřejňuje biblická poučení, jež jsou obzvláště určena k užítí svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné biblické studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium. Strážná Věž přidržuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt anebo jiných světských organizací. Zastává se plně a nesmlouvavě Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumali jeho obsah ve světle Písma. Nepouští se do rozepří a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

Strážná Věž

je časopis, jemuž není podobného na celém světě, což přiznávají všichni, kdo jej četli v době jeho více než šedesátiletého trvání. Význam Strážné Věže postupem času rostl a nikdy nebyl tak důležitý, jako právě dnes, v době světové krise, kdy jde o osud všech rozumných lidských tvorů. Více než kdykoliv jindy potřebujeme v dnešní době správných informací a správného poučení, abychom mohli svou cestu usměrniti tak, aby vedla k šťastnému cíli, neboť „kde není dostatečné rady, padá lid“. Lidé, kteří jsou dobře obeznámeni s logickým obsahem Strážné Věže, jsou zajedno v tom, že ti, kdo chtějí získat život v pokoji a blaženosti bez konce, měli by tento časopis číst a studovat spolu s biblí a to ve společnosti jiných čtenářů. Proto však nepatří číst a chvála vydavatelům Strážné Věže, nýbrž velikému původci bible, zdroji všech pravd a prorocství, Všemohoucímu, jenž tato prorocství nyní vykládá. On opatřuje látku naplňující sloupce tohoto časopisu a on slibuje, že v něm budou i nadále uveřejňovány postupující pravdy tak dlouho, dokud časopis ten bude existovat k sloužení zájmům jeho theokratického panství. Pročti pečlivě a s modlitbou toto číslo Strážné Věže a pak neopomeň zaslat své předplatné, abys časopis obdržel pravidelně každý měsíc. Roční předplatné je Kčs 50.-

Svědecké období „Chvalozpěv“.

Ve služebním kalendáři na rok 1948 je měsíc únor vyznačen jako svědecké období „Chvalozpěv“. Označení to je podloženo Žalmem 18:50, jenž pro toto období vyzdvihuje zpívání žalmů neboli chvalozpěvů jménu Božímu mezi národy. Za tím účelem vystupňujeme své úsilí v druhém měsíci tažení pro získání předplatitelů „Strážné Věže“. Všichni pracovníci dům od domu budou především vybízeti k předplacení „Strážné Věže“ za obvyklých 50.- Kčs ročně. Tuhá zima na severní polokouli nikdy nedovedla toto každoroční tažení utlučiti, a zvěstovatelé Boží chvály jsou odhodláni nedopustit toho ani letos. Připojte se k nám, všichni vy čtenáři „Strážné Věže“. Vaše spolupráce bude vítána a najde odplatu, neboť zvýší vaši radost, budete-li s námi zpívat chválu Nejvyššímu. Jsme vždy ochotni podat vám potřebné informace anebo uvést vás ve spojení s organizovanými a zapracovanými zvěstovateli. Pracujte s námi, abyste koncem měsíce mohli podat zprávu o tom, co jste vykonali v tomto „chvalozpěvu“.

„Blahoslavené oči, kteréž vidí.“

„Blahoslavené oči, kteréž vidí, co vy vidíte. Neboť pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti, což vy vidíte, a neviděli.“ - Luk. 10:23, 24.

JEHOVA, veliký stvořitel, dal člověku dvě oči, a moudrým sluje ten, kdo jich užívá ve shodě s Božím předsevzetím. Jinak tyto zrakové orgány nesplní své pozeňnané funkce. „Moudrý člověk má oči v hlavě své, blázen pak [jenž oči svých nepoužívá] ve tmách chodí“. tak pravil mudrc starověku. Dříve než stvořitel člověka takto vyzbrojil, vytvořil podivuhodné světlo, kterým vidění teprve je umožněno. První zaznamenaná slova Boží o úpravě zeměkoule za obydlí člověka zněla: „Budiz světlo!“ V souladu s přirozeným řádem věcí raduje se dokonale vyrovnaný člověk ze světla a souhlasí s mudrcem, jenž dále též řekl: „Příjemné jest zajisté světlo, a milá věc očima viděti slunce.“ - Kaza-
tel 2:14; 11:7.

2 Nadto vytvořil stvořitel něco, nač v zájmu člověka nádherné světlo slunce mělo padati, něco, nač může člověk v rozptýleném světle s radostí patřiti, totiž nepřekonatelná, viditelná díla Boží na nebi, na zemi, pod zemí i v mořích. Zrakový ústroj člověka vytvořil vztahy mezi ním a těmito věcmi, ať už tyto byly v jeho blízkosti anebo daleko od něho. Zrakem obeznámil se člověk se stvořením, uprostřed něhož žil; jeho mysl naplnila se dojmy, které si mohl vývolati na paměť aneb i při zavřených očích a za tmavé noci v duchu představití. Jeho mysl byla naplněna vzpomínkami, jež vznikly tím, že patřil na nádhernou podívanou v přírodě okolo sebe.

3 Nemáme příčiny stěžovati si, že stvořitel nám nedal schopnosti viděti duchovní říši, ve které on sám přebývá. Se svým slabým zrakem nejsme my lidé schopni snést pohled na Boha, neboť zákon Nejvyššího praví o této věci: „Neuzří mne člověk, aby živ zůstal.“ (2. Mojš. 33:20) Člověk byl stvořen jako tvor inteligentní, jenž má víru v jsoucnost Boha. V zahradě Eden nemohl dokonalý člověk Adam viděti osobní podobu Boha ani podobu anděla-posla, skrze kterého mluvil Bůh za podvečerního vánku s Adamem. Bůh však vyzbrojil Adama duchovní schopností poznávati a chápati, a pohlížeje na rozmanitost stvoření okolo sebe i na sobě mohl čísti poselství, jež zvěstují všechny tyto věci: Jest Bůh, stvořitel náš i tvůh. Tato skutečnost mocně se vpisovala do jeho myslí. Očima porozumění (čili duchovní pozorovací schopností) mohl chápati zřejmou pravdu, že jest Bůh. Člověk nemusel viděti Boha osobně, aby poznal tuto životně důležitou pravdu. Přes svůj padlý, nedokonalý stav nemají dnešní lidé omluvy, jestliže tuto pravdu nechápou, „neboť vědomost o Bohu jest v nich zjevna; Bůh totiž jim ji zjevil; vždyť neviditelné vlastnosti jeho od stvoření světa se spatřují, jsouce poznávány z věcí stvořených, a to i jeho věčná mocibohství, takže nemají omluvy“. - Řím. 1:19, 20; *Sýkora*.

4 Oči proto náleží k neidrahocennějšímu vlastnictví člověka, protože jsou tak nutné k jeho dokonalému štěstí. Avšak drahocnější než doslovné oči v hlavě

je to, čemu Písmo říká „oči srdce“, „oči mysli“ aneb „oči porozumění“. Kdo má tyto oči - i kdyby byl doslovně slepý - má výhodu a daleko větší možnosti věčného života než ten, kdo má sice zrak doslovný, nedostává se mu však zraku duchovního.

5 Tento dar ducha je tak významný, že křesťanský apoštol se modlil, aby vznešený stvořitel jím obohatil jeho spoluslužebníky v Efezu, neboť to bylo pro ně nezbytné, chtěli-li nadále zůstat křesťany a získati cenu slávy, cti a nesmrtelnosti s Ježíšem Kristem v Božím království. Jeho tehdejší modlitba hodí se dnes i pro nás: „Aby Bůh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Ducha moudrosti a zjevení, v poznání jeho, a tak osvěcené oči mysli vaší, abyste věděli, která by byla naděje povolání jeho a jaké bohatství slávy dědictví jeho v svatých, a kterak jest převyšena velikost moci jeho k nám věřícím podle působení mocnosti síly jeho, kteréž dokázal na Kristu, vzkřísiv jej z mrtvých a posadiv na pravici své na nebesích, vysoce nade všechno knížatstvo, i mocnosti, i moci, i panstvo, i nad každé jméno, kteréž se jmenuje, netoliko ve věku tomto, ale i v budoucím. A všechno poddal pod nohy jeho, a jej dal hlavu nade všechno církví.“ (Efez 1:17-22) Bylo třeba očí duchovně smýšlejícího srdce, aby bylo možno viděti a přijmouti věci, které jsou předloženy církvi Boží. Patříme-li na věci psaného Slova Božího ztrnulým, do prázdna upřeným zrakem, jenž zůstává ztuhlý a nehybný v důsledku v naší mysli zakořeněných náboženských vyznání a lidských tradic, pak hledíme sice na jeho Slovo, nevidíme však, co obsahuje, aniž rozumíme, čemu učí.

6 Boží církev byla založena za dnů Ježíšových s ním jakožto hlavou. Je známým faktem, že většina Israelitů onoho dne čili onoho pokolení nestala se údy této církve a neobdržela svatého ducha Božího od letnic roku 33 po Kr. Proč ne? Psané Slovo Boží samo nám udává důvod a praví, že neměli pravého rozpoložení ducha a touhy pochopiti duchovní věci. Neměli osvěcené „oči mysli“. To předpověděl dávno předtím prorok Izaiáš, a 25 let po tom co většina Israelitů zavrhl Ježíše a zabila ho, řekl apoštol Pavel několika Israelitům, kteří ho přišli navštívit ve vězení: „Jistě že dobře Duch svatý skrze proroka Izaiáše mluvil k otcům našim, řka: Jdi k lidu tomuto a reč jim: Slyšením slyšeti budete, a nesrozumíte, a hledíce, hleděti budete, a neužijete. Neboť zhrublo srdce lidu

- 1) Co stvořil Bůh, aby člověk viděl? a kdo je moudrý v tomto směru?
- 2) Jak tedy byl člověk obeznámen se stvořením okolo sebe?
- 3) Proč člověk nevidí Boha, a proč ho ani nepotřebuje vidět?
- 4) Čeho si máme vážit více než přirozených očí?
- 5) Jak a proč modlil se apoštol, abychom měli osvěcené oči porozumění?
- 6) Pro se nestala většina Židů křesťany, a jak to předpověděl Izaiáš?

tohoto, a ušima těžce slyšeli, a oči své zamhouřili. aby snad neviděli očima, a ušima neslyšeli, a srdcem nerozuměli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil. Budíž vám tedy známo, že jest pohanům posláno toto spasení Boží, a oniť slyšeti budou.“ (Sk. ap. 28:25-28) Pohané čili nežidé a ostatek věrných Židů vyslechli poselství s pravým srdcem, a proto mu porozuměli.

7 Ježíš věděl, že prorok Izaiáš předpověděl takovýto stav srdce neb ducha u Israelitů a rychle jej též v nich postřehl. Přizpůsobil se tomuto stavu věcí, zvoliv zvláštní vyučovací metodu: užíval prostých podobností k znázornění větších a vyšších, duchovních pravd. Jeho učedníci povšimli si jeho postupu a tázali se ho, proč tak činí. Jeho odpověď ukázala, že nechtěl docílití obrácení světa ani ho neočekával, na rozdíl od náboženských organizací křesťanstva, které prohlašují toto za svůj úkol, ježž usilují splnit. Ježíš řekl svým věrným učedníkům:

8 „Vám dáno jest znáti tajemství království nebeského, ale jim není dáno. Neboť kdož má [oči mysli neb porozumění], bude jemu dáno [porozumění] a rozhojní se; ale kdož nemá, i to, což má, bude od něho odňato. Proto v podobnostech mluvím jim, že vidouce nevidí, a slyšíce neslyší, ani nerozumějí. A plní se na nich proroctví Izaiáše, řkoucí: Ušima uslyšíte, a nesrozumíte; a hledíce, hleděti budete, a neužíté. Neboť ztuhlělo srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli a oči své zamhouřili, aby snad někdy neužíteli očima a ušima neslyšeli a srdcem nerozuměli, a neobrátili se, a já abych jich neuzdravil. Ale oči vaše blahoslavené jsou, že vidí, i uši vaše, že slyší. Amen zajisté pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví žádali viděti to, což vy vidíte, a neviděli, a slyšeti to, což vy slyšíte, a neslyšeli.“ - Matouš 13:11-17.

9 Čtete sami Ježíšova podobenství! Co by bylo lze prostěji vyložit, a co si můžeme snadněji v duchu představit? Ježíšovými slovy popsané obrazy nebyly však to jediné, co bylo třeba v duchu viděti. Ježíš nemínil své posluchače pouze pobavit jakýmsi předvedením „filmu“. Jeho slovy vyjádřené podobenství mělo skrytý smysl, jenž ležel pod tím, co se jevilo na povrchu. To plyne ze skutečnosti, že tato podobenství mluvil ve spojitosti se svým vážným kázáním o království Božím.

10 Israelité, kteří mu naslouchali, viděli obraz načrtnutý malebnou jeho řečí, nepronikli však k pravému, smyslu ohledně království a neviděli, jak vyličené se hodilo k věcem království Božího. Nechali se bavit, považující Ježíše za kazatele neb řečníka, jenž dovede mluvit tak poutavě jako žádný jiný člověk; nezachovali však jeho slov věrně v paměti v naději, že by vážným studiem a zkoumáním mohli pochopiti jejich smysl. Tak jim tedy ušlo, co učil, a oni nesrovnávali postavy a události jeho podobenství tím, co se zjevně dělo okolo nich. Ve svém všedním životě viděli kolem sebe věci, jichž Ježíš užíval ve svých podobenstvích k názornému vyučování, a vedle toho viděli činnost Ježíšovu a jeho apoštolů a evangelistů v celém židovstvu. Nespojovali však obě tyto věci a neporovnávali je, aby si povšimli jejich shody a dostali se tak ve své mysli k porozumění pravdy. Tento postoj zaujali, protože netoužili skutečně po Božím království a nebyli ochotni učiniti v tom směru cokoli, co by je mohlo učiniti nepopulární.

MÍTI UŽITEK ZE SVĚTLA

11 Máme-li svým přirozeným okem viděti, je nám třeba světla. Máme-li světlo, a zejména dobré světlo, měli bychom ho dobře použít ve svůj prospěch. To jest, náš zrakový smysl měl by tělu pomoci využití

světla, takže tělo může jednati a jíti pravou cestou. Když Ježíš tehdy přišel na svět, přinesl světlo, avšak tehdejší Israelité nepoužili tohoto světla, jež svítilo jako nikdy předtím a mohlo je učiniti způsobilými viděti. Ježíšův důvěrný učedník Jan k tomu poznamenává: „Pravé světlo, jež každého osvěcuje, právě přišlo do světa. Ve světě byl, a ačkoli svět povstal skrze něho, nepoznal ho svět. Do vlastního přišel, a jeho vlastní rodina ho nepřijala. Ale všem těm, kteří ho přijali a uvěřili v něho, dal právo státi se dítkami Božími.“ (Jan 1:9-12; Amer. př.) Světlonosné poslání Ježíšovo bylo při jedné příležitosti zvlášť znázorněno. O tom čteme: „A pomíjejte Ježíš, uzřel člověka slepého od narození. I otázali se učedníci jeho, řkouce: Mistře, kdo zhřešil, tento-li čili rodičové jeho, že se slepý narodil? Odpověděl Ježíš: Ani tento nezhrěšil, ani rodičové jeho, ale aby zjevení byli skutkové Boží na něm. Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, kdyžž žádný nebude moci dělati. Dokudž jsem na světě, světlo jsem světa.“ Aby pak prakticky ukázal, že je světlem světa, protože má moc osvětit lidi, dal prohlédnouti slepci od narození. - Jan 9:1-17.

12 Kdo se zdráhá viděti věci ve světle, jež přinesl Ježíš jako světlo světa, škodí sám sobě tak velice, že propadá věčným životem a tudíž i věčným štěstím. Takoví lidé jsou dokonce schopni nazvat světlo tmou, kdežto tmou, ve které sobecky rádi přebývají, zovou světlem. Boží prorok provolal běda nad takovými lidmi, kteří klamou sami sebe, protože jsou moudří podle vlastního svého mínění a rozumní se svého vlastního stanoviska a proto neřádí se poučiti o cestách Božího spasení. Jim je milejší náboženská tma nežli jasně svítící pravda. Proč? Aby mohli holdovati svým vlastním sobeckým sklonům a bez pocitu odpovědnosti oddávati se skutkům nespravedlnosti. Jejich konec bude temnota zničení, „neboť zavrhlí zákon Jehovy zástupů, a řečí Svatého Izraelského pohrdli.“ - Izaiáš 5:20-24.

13 Tak jednali náboženští vůdci za doby Ježíšovy. Proto jim řekl Ježíš, že přišel na svět, aby je přivedl na soud ohledně světla pravdy a odhalil jako slepé ty, kteří po nábožensku předstírali, že vidí, a aby osvětil slepé, kteří si upřímně přáli viděti pravdu. Někteří z farizejů, slyševše to, tázali se Ježíše: „Zdali i my slepí jsme?“ Ve své domýšlivosti se domnívali, že není možné, aby oni byli duchovně slepí. Ježíš odvětil: „Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte: Vidíme, protož hřích váš zůstává.“ - Jan 9:39-41.

14 Kdyby sami před sebou, a před Ježíšem byli připustili, že jsou duchovně slepí, byli by měli omluvu, že se protivili Ježíšovi pro neúmyslnou slepotu. Byli by též mohli vyjít z této slepoty a z hříchu jí způsobenou. Takto však tvrdili se zatvrzelým srdcem, že nejsou slepí a že nepotřebují osvěcení od Ježíše, nýbrž že vědí, co činí. Podle svých vlastních slov byli plně odpovědní za svůj hřích proti němu a proti jeho Oci. Hřích jejich zůstal tedy na nich a, nebylo cesty, jak je z něho vyvésti, protože oni nechťeli viděti bludnou svou cestu ve světle pravdy. Byli to náboženští pokrytci, kteří mají svůj novodobý protějšek v náboženských duchovních dnešního křesťanstva.

7.8) Proč užíval Ježíš podobenství při svém učení?

9) Co obsahovala Ježíšova podobenství mimo obrazy, jichž Ježíš užíval?

10) Proč nepochopil lid smysl Ježíšových podobenství?

11) Čeho měl by naše oči využít, aby viděly? a jednali tak židé za dnů Ježíšových?

12) Proč se zdráhají náboženstvíři viděti věci ve světle? a jaký bude jejich konec?

13.14) Proč řekl Ježíš, že hřích zůstane na farizejských náboženstvířích?

15 Ve svém kázání na hoře vylíčil Ježíš jejich bídný stav slovy: „Lampou těla jest oko. Je-li tvé oko prosté, bude celé tvé tělo světlé; je-li však tvé oko špatné, bude celé tvé tělo v temnotě. Jestliže tedy tvé vnitřní světlo jest temnota, jak velká bude temnota! Nikdo nemůže sloužiti dvěma pánům; neboť buď bude jednoho nenáviděti a druhého milovati, nebo jednomu dá přednost a druhým pohrdne. Nemůžete sloužiti Bohu a mamou.“ (Mat. 6:22-24; *Žilka*) Oko, které správně vykonává svou funkci, podobá se rozžaté lampě, jež svítí tělu v temné noci; neboť tak může člověk dostati se na své cestě vpřed, aniž by o něco klopýtl anebo do něčeho vrazil; ruce pak mohou se něčeho chopiti a zabývati se tím, neboť nemusí nejistě okolo sebe hmatati a při tom leccos opomenouti. Bez lampy tělesného zraku bylo by tělu právě poledne jako hluboká půlnoc. Avšak lidskému tělu nestačí pouhé oční jablko v důlku; k osvětlení musí oko býti zdravé, „prosté“, jak pravil Ježíš.

16 To znamená, že oko musí býti jednoduché, nesložitě, ve výkonu své funkce obrácené jedním směrem. Musí světelné paprsky s předmětu, na který hledí, věrně zachytiti a spojití je pak průhlednou čočkou v ostrý obraz, jenž vznikne na citlivé sítnici, jež pokrývá vnitřní zadní část oka. Nejcitlivější částí této sítnice je tak zvaná „fovea centralis“, a v této části vznikající obraz poskytuje nejzřetelnější a nejostřejší pohled. Jestliže čočka nespojí paprsky na sítnici v ostrý obraz, pak vzniká pohled s nejasnými obrysy a podrobnostmi, a při určité vzdálenosti anebo za špatného světla mizí obraz nadobro a nedá se od svého pozadí rozpoznati. Světelné paprsky mohou též vniknouti do oka v takovém počtu a rozmanitosti, že špatně fungující oko nedovede správně zaostřiti a naplní se směsicí všelijak se křižujících paprsků. V takovém případě vnímáme sice světlo v očích, ale předmět, na který se díváme, nevystoupí dosti ostře a zřetelně. Účinek je zde týž, jako při nevidomosti, kdy nevnímáme nic z toho, nač oko patří. Aby celé naše tělo bylo naplněno světlem, jež nás poučuje a vede, musí nejen jeho paprsky do oka dopadati, ale oko musí též dobře fungovati, aby dovedlo rozeznati viditelné obrazy, které se před ním zablesknou. Oko musí pracovati vyrovnaně a jednotně.

17 Tímto znázorněním učil Ježíš nesporně veliké duchovní pravdě o „očích myslí“ čili o duchovním pohledu do duchovních věcí. Abychom poznali pravdy, které nám podali inspirovaní proroci a služebníci Boží a jež jsou zaznamenány v bibli, ve Slově Božím, musíme míti něco, co odpovídá „prostému“ oku. Jinými slovy, náš pohled musí býti čistý, naše nazírání na věci musí prýstiti z čistého srdce, které miluje pravdu a snaží se ji nalézt, pochopiti a uchovati. Díváme-li se, musíme vyhlížeti po pravdě Boží. Spojením oka se srdcem stane se oko takřka oknem, z něhož srdce vyhlíží a pozoruje věci. To ukazuje Ježíš slovy: „Neboť z vnitřku ze srdce lidského zlá myšlení pocházejí, cizoložstva, smilstva, vraždy, krádeže, lakomství, nešlechternosti, lest, nestydatost, oko zlé, ... Všecky tyto zlé věci pocházejí z vnitřku a poskvřňují člověka.“ (Mar. 7:21-23) Zlé srdce projevuje se zlým okem čili nečistým nazíráním na věci ve zlém úmyslu. Proto pravil apoštol Petr o jistých buřičských křesťanech, kteří byli neposlušní nařízení Božích v jeho církvi a dopouštěli se duchovního cizoložství se světem, že mají „oči plné cizoložstva“. (2. Petra 2:13, 14) V takových nebylo světla pravdy.

„ŠPATNÉ OKO“

18 Co chtěl Ježíš říci slovy „Je-li však tvé oko

špatné“? Co třeba rozuměti tímto „špatným okem“? Dle rozumného závěru má takové oko ten, kdo má špatné neb zlé srdce čili zlou mysl jako satan, od kteréhožto „zlého“ prosíme Boha, aby nás zbavil. Písmo svaté jasně ukazuje, že „zlé oko“ znamená závistivý pohled, pohled lakotný, sobecký, pokrytecký. (5. Mojž. 28:54-57; *Angl. b.*) Takový nepřeje druhému svobodu, že se smí těšiti z duchovního blaha. Néchce, aby prostý lid, z něhož náboženští vůdci tloustnou bohatstvím i počtami, byl Ježíšovým učením vysvobozen z náboženské poroby. Skrže Mojžíše daný zákon Boží varoval před „špatným (nešlechtným) okem“ takto: „Byl-li by u tebe nuzný někdo z bratří tvých, ... štědrě otevřeš jemu ruku svou a ochotně půjčíš jemu, jakž by mnoho potřeboval toho, v čem by nouzi měl. Vystříhej se, aby nebylo něco nepravého v srdci tvém, a řekl bys: Blíží se rok sedmý, jenž jest rok odpuštění, a bylo by nešlechtné oko tvé k bratru tvému nuznému, takže bys neudělal jemu, pročež by volal proti tobě k Jehovovi, a byl by na tobě hřích.“ (5. Mojž. 15:7-9) Lakotný člověk, jenž chtivě po něčem vynlíží, nedbá o to, zda jeho poměr k Bohu utrpí, jestliže dosáhne svého cíle nepravým zkrácením. „Ten kdo chvátá zbohatnouti, má špatné oko (*Septuaginta*: Závistivý člověk spěchá zbohatnouti), a nepoznává, že přijde chudoba na něho.“ (Přisl. 28:22; *Angl. b.*) Takový člověk postrádá jakékoli velkomyslnosti a hledí závistivě na blahobyť a majetek druhých. Jeho oko je zaměřeno sobecky na vlastní jeho Já.

19 Náboženští vůdci s vysokými tituly, kteří odříkávali před lidem dlouhé modlitby a úskoky dovedli „sžírati domy vdovské“, jsou takoví závistivci. Boží Slovo nás varuje, abychom nesedali k náboženskému stolu, který prostírají před lidem. „Nejez chleba závistivého člověka (toho, jenž má zlé oko; *Angl. b.*), ani nežádej lahůdek jeho. Neboť jak smýšlí v duši své, taký je; řekne ti: Jez a pij, ale srdce jeho není s tebou. Sousto své, které jsi snědl, vyvrátíš a zmaříš pěkná svá slova.“ (Mat. 23:1-4; Přisl. 23:6-8, *Slov. b.*) Již mnoho lidí muselo lítostivě vyvrátiti, co spolklí naukami a výchovou náboženského duchovenstva. Stejně budou i mnozí další zklamáni těmito vůdci, kteří navenek vypadají tak spravedlivě, tak dobročinně a tak dbalí obecného blaha. Ti, kdo slouží Pánu na jeho vinici, musí se vystříhati, aby se nepřipodobnili těmto náboženstvářům, jejichž oči jsou žádostivé panství nad světem. Musíme býti velkomyslní a připustiti ostatní k stejné účasti na duchovních požehnáních, jež nám nyní dává ve své službě Pán Bůh, náš veliký odměnitel. Ti, kteří se domnívají, že si požehnání Páně zasloužili dlouhou službou, mohli by si mysliti, že těm, kdo mají kratší služební dobu za sebou, nepřisluší stejná požehnání. Kdo je nakloněn záviděti projevy milosti a přízně, jichž se dostává jiným po krátké době služby Bohu, má špatný názor v této věci a nevidí jasně základní zásady, na kterých spočívá a podle nichž působí Boží organizace.

20 Závistivci toho druhu vyskytují se mezi příčinným lidem Božím. Ježíš na ně poukázal ve svém podobenství o denáru, jež se splňuje v tomto dvacátém století. Jejich nespravedlivý a nepřejný, osobivý stav srdce jeví se v těchto slovech podobenství: „Přišedše

15) Čemu podobá se oko ve svém vztahu k tělu? a proč?

16) Proč je třeba, aby doslovné oko bylo „prosté“?

17) Jak je — obrazně vzato — oko dotčeno srdcem?

18) Jak jedná „špatné oko“ oproti chudým?

19) Proč neměli bychom přijímati náboženských lahůdek od těch, jejichž oko je zlé? a jak působilo zlé oko na ně, které z těch, kteří jsou na vinici Páně?

20) Jak osvětlil Ježíš podobenstvím takové dělníky na vinici?

tedy ti, kteří nastoupili o jedenácté hodině, dostali po jednom denáru. Přišedše pak i první, domnívali se, že dostanou více; dostali však i oni po jednom denáru. A dostavše, reptali proti hospodáři řkouce: „Tito poslední pracovali jedinou hodinu, a dal jsi jim zrovna tolik co nám, kteří jsme nesli břímě i horko dne.“ Ale on odpovídvěd jednomu z nich, pravil: „Příteli, nečiním tobě krivdy. Což jsi nesmluvil se mnou jeden denár? Vezmi, co je tvoje a jdi. Chci však také tomuto posledněmu dáti tolik co tobě. Či snad nesmím učiniti (se svými) co chci? Či jest oko tvé zlé, že já jsem dobrý? Tak budou poslední prvními a první posledními; neboť mnoho jest povoláných, ale málo vyvolených.“ (Mat. 20:9-16; *Sýkora*) Není-li takové zlé oko upraveno, způsobí zajisté, že dělník na vinici Páně nakonec všechno ztratí a není vyvolen neboli vybrán pro království, k němuž byl povolán před dávným časem. když jeho srdce bylo ještě v pravém stavu.

21 Slova „Je-li však tvé oko špatné, bude celé tvé tělo v temnotě“ vykl. Ježíš při poučování o království. Takové oko čili jím znázorněný způsob nazírání je sobecký a slouží zničení srdci, jemuž se nedostává ryzí, upřímné lásky k Bohu a jeho království. Touží po slávě království na nebi z důvodů zničení a nikoli proto, aby to bylo ke cti Boží a k ospravedlnění jeho jména. Zároveň přeje si pocty, tituly a všechno dobré, jež tento svět dovede poskytnouti, aby se líbilo sobě samému. Pro tyto věci je ochotno líbiti se světu a jeho velikému pánu, satanu-ďáblu. Je ochotno hledati vyrovnání s tímto světem, místo aby se rozhodně a jednoznačně postavilo za království. Domnívá se, že může sloužit dvěma pánům tak, že jednak slouží světu ďáblu svou účastí na jeho programech pro „lepší, pěknější rád“ a jednak Bohu, aby získalo přízeň Jehoovu a nakonec pro svou bezpečnost nabylo toho, co dovede poskytnouti Bůh. Má tedy dvojaký pohled neb názor a nevidí, že částečná oddanost a polovičatá služba nemůže se líbiti žádnému z obou velikých pánů, ani Jehovahovi ani satanovi. Každý z nich požaduje vše anebo nic.

22 Člověk s rozděleným srdcem má též rozdělený, sobecký, závistivý pohled. Nemůže proto jasně a zřetelně viděti požadavky království Božího neboli života ve spravedlivém novém světě, jenž nyní je nablízku. Jeho zakalený, kompromisům nakloněný zrak působí, že je o těchto věcech ve tmě. Tápe okolo, jednou sem a jednou tam, a nikdy se nedostane na stezku světla. nýbrž klopýtá po široké cestě, jež vede do záhuby. Myslí si snad, že kráčí ve světle, ale to, co pokládá za světlo, je ve skutečnosti tmou a proto „jak velká to temnota“ pro jeho špatné, sobecké nazírání!

SPRÁVNÉ VIDĚNÍ

23 „Prosté“ oko je ona schopnost, kterou měli bychom pěstovati jak v životě přirozeném tak i v životě duchovním čili ve svém vztahu k Bohu. Za tímto okem musí býti čisté srdce, jež jest Jehovahovi skrze Krista Ježíše plně oddáno, cele miluje jeho království a snaží se poznati Boží vůli a jeho předsevzetí, aby mohlo jednati v plné shodě s ním. V tom případě jasně vidíme světlo i ty věci, které Bůh v naší době zjevuje v nádherném světle tohoto království. To naplňuje naši mysl i tělo osvěcujícím poznáním. „Je-li tvé oko prosté, i celé tvé tělo je světlé; ... Je-li celé tvé tělo světlé a nemá ani částky temné, bude celé světlé, jako by tě osvětila lampa jasnem.“ (Luk. 11:34-36; *Žilka*) To znamená, že v důsledku neomezeného duchovního vidění, jež není oslabeno sobeckou touhou po věcech tohoto světa, budou všechny údy našeho těla, nohy, ruce,

jazyk, ramena, hlava atd. konati skutky světla. Mimoto nezůstane žádné světlem naplněné tělo neopozorováno v temnotě obklopující ostatní. Máme-li tedy světlo, neměli bychom je uzavřít ve svém nitru. To, co nás osvětilo duchovním viděním našich očí porozumění, musíme použít jako lampy k pozhledání všech, kteří jsou ve tmě. „Nikdo, rozsvítí-li lampu, nepostaví ji do sklepa nebo pod nádobu, ale na svícen, aby ti, kdo vcházejí, viděli zář [světlo].“ (Luk. 11:33; *Žilka*) Máme-li býti ukazateli světla, musíme mít oči otevřené a užívatí jich, neboť ony jsou lampou těla.

24 Abychom mohli duchovně dobře viděti, musíme přijímati dobrou potravu, která živí naše srdce a naši mysl. Je tomu jako kdysi u Jonaty v bitevní vřavě. Pro nedostatek potravy byl vysílen a blízce zemřel. Jakmile však pojedl trochu medu, který cestou našel, pravil: „Pohledte, prosím, jak se osvětily oči mé, hned jakž jsem okusil maličko medu toho.“ (1. Sam. 14:27-29) Oči jeho se osvětily, aby s ještě jasnějším zrakem mohl pokračovati v pronásledování nepřátel Páně. K duchovnímu vidění potřebujeme však osvěcujícího pokrmu, který Pán nám dává skrze bibli a skrze svou teokratickou organizaci v Kristu Ježíši. Upřete svůj zrak k tomuto pokrmu! Nenechte své oči chtivě bloudit po navenek lákavých a vábných pokrmech, které nabízí organizované náboženství a jeho obchodní i političtí spojenci svou propagandou, svými tradicemi a kulturou, což vše jen kalí naše jasné vidění a místo světla dává tmu.

25 Žijeme v laodicejském období křesťanské církve. Jestliže tedy lidé vydávající se za křesťany utrpěli škodu na svém vidění a poznání Boží vůle a jeho předsevzetí a dali se zaslepit sobeckými věcmi tohoto světa, pak měli by skrze Krista modliti se k Bohu, aby se jim dostalo jeho ducha, jenž se rovná léčivé oční masti. Takovým praví Ježíš: „Radím ti koupit si ode mne ... mast oční k pomazání očí svých, abys viděl. Já kárám a trestám ty, které miluji; buď tedy horlivý a učiň pokání.“ (Zjev. 3:18,19; *Sýkora*) Jestliže tedy po láskyplném pokárání Páně činíte pokání a odvrátíte se od oslepujících věcí tohoto světa, obraťte svou plnou pozornost k svatému Slovu Božímu! Tímto studiem a jeho použitím dostane se nám ducha Božího. Obeznamte se s příkazy a pokyny, které dal Bůh pro svůj lid v této době temnoty světa! Přizpůsobte svůj zorný směr a své rozpoznávací schopnosti jeho bezpečným předpisům! Tehdy poznáte pravdu. „Rozkazové Jehovahovi přímí, obveselující srdce, příkázání Jehovahovo čisté, osvěcující oči.“ Žalm 19:9.

26 Zprvu snad mnoho nevidíte a nemáte pravého pochopení pro vidění. Proto byste však neměli pozbyti myslí a domnívat se, že Pán nedovede i u vás vykonati onen zázrak, který vykonal doslovně na četných slepících, když dlel na zemi. Je to jako s malým dítětem při narození. Dítě má sice oči v hlavě, jež jsou schopny své funkce, ale ve své nemohoucnosti nedovede jich zprvu užití. Vchází do světa, jež je mu naprosto cizí a který nikdy dříve nespasil. Světlo vniká do jeho očí. Paprsky odrážející se od různých předmětů ležících v jeho zorném poli padají mu do nedávno otevřených očí, dítě však ničeho nerozeznává. Nevidí nic známého a nevěnuje ničemu pozornosti, protože to

21,22) Jak se pro zlé oko stane tělo plným tmy?

23) Jakým způsobem dostane se tělu od prostého oka plného světla?

24) Jaký vztah je mezi potravou a dobrým duchovním viděním?

25) Jak použijeme léčivé oční masti Páně pro sebe??

26,27) a) Proč neměli by ti, kdož jsou dětmi poznáním, pozbyti myslí. Jestliže z počátku tolik nevidí? b) Co měli by nadále činiti?

pro ně nemá významu. Nevidí nic, protože ničeho nevnímá. Rozhlíží se však dále, a po čase objeví se tytéž barevné skvrny, tytéž tvary a postavy znovu a znovu v jeho zorném poli. Dítě se s nimi obeznámuje a věci nabývají pro ně smyslu; začíná je vnímat, protože je hledá, poznává je a zaostruje své oči na ně. Svou zvláštní podobou, tvarem a vzhledem udělaly věci na ně dojem, a dítě si na ně vzpomíná a při opětovém spatření je poznává. Tak se stále více obeznámuje s okolním světem.

27 Stejně je tomu u toho, kdo je ještě dítětem, pokud jde o poznání „přítomné pravdy“ Boží. Zprvu je mu všechno neznámou půdou a on vidí jen málo z toho, co se mu napřed zjevuje. Má-li však poctivé srdce, jež touží po nabytí poznání a po jeho uchování, pak bude dále pátravě zírati do listů božského Slova a do působnosti jeho theokratické organisace, a tak se s ní obeznámí. (Mar. 8:17, 18, 21) Při dobré paměti a dalším obeznámování s věcmi přibývá mu pozorovací schopnosti, to jest stává se způsobilým vyjmouti různé věci a odlišiti je od jiných a objeviti jejich podrobnosti a zvláštní znaky. Pán vyslyší jeho prosbu: „Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci ze zákona tvého.“ - Žalm 119:18.

28 Veliký „Otec světů“ má zájem na očích tvora, jenž svůj zrak obrací k jeho Slovu, protože si vážně přeje rozuměti mu. Takovým žehná. Blahoslavené „oči“ nejsou ty, které jeho Slovu a jeho organisaci věnují příležitostný, nahodilý a všeobecný pohled, aby jedním neb několika takovými pohledy rychle pocnopyly celou oblast Slova Božího a uchovaly tak čas pro jiné věci sobeckého druhu. Neměli bychom na jeho Slovo a na jeho organisaci zírati náboženským pohledem, abychom věci viděli s hlediska náboženského. Co se stane, jestliže se na něco ztrnule díváme přirozenými očima? Takový upřený pohled dělá oko nehybným a vyžaduje velikého úsilí. Ochromuje též vnímavost a znehybňuje pozornost, takže nenabudeme jasného a podrobného dojmu, jenž by se ostře vryl do paměti. Duchovní obraz stane se nejasným, mlhavým, nevýrazným; a trvale upřený pohled může vésti k uspávající autosugesci, místo aby nás zraková činnost povzbudila k energické činnosti.

29 Blahoslavené „oči“ nejsou oči zírající upřeně po náboženstvu jako je tomu u člověka, jenž sice na něco hledí, myslí však na jiné věci. Blahoslavené „oči“ jsou bdělé, pohyblivé, pátravé, jež se nepokoušejí zachytiti celé zorné pole jediným dlouhým, upřeným pohledem, ale které věnují pozornost podrobnostem a putují od jedné jednotlivosti ke druhé, aby tak pojaly celý obraz. Nevidí vše v jediném okamžiku. Znenáhla, stále však postupující, prohledávají své zorné pole, jako to činí ohmatávající kathedový paprsek televizního oka. Ten postupuje v zorném poli od bodu k bodu, od řádky k řádce, aby každou podrobnost zvlášť zachytil a přenesl ji do televizního vysílače. Nato vysílá vysílač obraz do televizního přijímače, jehož projektor jej vrhá do rámu televizního přístroje, kde jej může lidské oko zachytiti. Tak je celý obraz vybudován ve všech svých jednotlivostech, a všechny podrobnosti jsou jasně rozlišeny, správně složeny a uvedeny do vzájemného vztahu.

30 Stejně je to s člověkem, jenž pátrá po požehnáních věcech, jež nám Bůh v tento den ukazuje. Celé toto zevrubné studium vyžaduje čas a cvičení, avšak výsledky jsou požehnanou odměnou. Co tímto způsobem poznáme, značně se odchyluje od obrazu, který nám namalovalo náboženství. Počestně smýšlející lidé, kteří milují pravdu, nezhorší se však nad jasným tím pohledem. Nejednejme jako náboženští zákoníci a farize-

ové, kteří přišli k Ježíšovi, žádající na něm zvláštní znamení, aby mohli uvěřiti, že on je Mesiášem. Měli psané Slovo Boží s jeho prorocstvími, a kdyby je byli pozorně studovali, byli by viděli splnění prorocství v tom, co Ježíš učil a činil. Z toho jasně vysvítalo, že jej poslal Bůh. Židovští náboženstvíři nechtěli však přijíti k tomuto závěru, neboť to by znamenalo, že musí Ježíše přijmouti. Protože nechtěli uvěřiti, chtěli další důkazy a tak žádali znamení. Kdyby byli upřímní, měli dostatek důkazů; byli však pokrytci. Nechtěli uvěřiti tomu, co viděli, neboť to by znamenalo, že se musí vzdáti svých vlastních sobeckých ideí a zřící se světských výhod, jichž požívali. Nechtěli viděti, ale raději zůstali slepí. Tím promeškali veliké požehnání.

31 Počestní lidé, toužící po světle, nevzpírají se možnosti, že přijdou k závěrům, jimž náboženští vůdci se protíví, ačkoli jsou to zjevně nauky Božího Slova. Jakmile upřímní lidé Boží pravdu ve všech podrobnostech správně pochopí, žasnou a veselí se a chválí Pána. Klasičtí biblickou mluvou volají: „Od Jehovy stalo se to, a jest divné před očima našima.“ (Žalm 118:23) Nábožensky zaujatí lidé mají mdlé, kalné oči. Jsou slepí a neschopní poznati pravdu za zřetelně vystupujícími událostmi, a proto tato na ně nedělá dojmu. Události staví jejich náboženskou slepotu a jejich předsudky do světla, a oni se cítí poníženi a odhaleni. Cítí se poškozeni a chtějí by ublížiti těm, kdož jdou za světlem. - Marek 12:10-12.

SPRÁVNÉ POUŽITÍ

32 Pro oči, jež se cvičily dívat se na poměry a události našich dnů se stanoviska bible, je to, co dnes možno vidět, skutečně podivuhodné. Četné podrobnosti na dnešním světovém dějišti společně dokazují, že jsme dosáhli konce tohoto světa a že bylo na nebesích zřízeno věčné království Jehovovo pod jeho Kristem. Toto znamení našich dnů stává se s přibývajícím světlem nového světa pro naše oči stále jasnějším. O tomto čase od roku 1914 po Kr. pravil prorok Izaiáš: „Oči tvé uvidí Krále v celé jeho slávě a spatří široširou zem: Vzpomínáje předešlé hrůzy, tážeš se: Kde jsou úředníci tyranovi, kteří nám ukládali břemena a brali od nás poplatky? Nestydaté ty tvory nikdy více neuzříš [uvnitř Boží organisace], ... neboť Věčný [Jehova] sám nám vládne, Věčný je naším vůdcem, Věčný je naším králem, on, on sám, nás zachová.“ - Iz. 33:17-19, 22. *Moffatt.*

33 Údové věrného křesťanského ostatku a jejich druhové dobré vůle vidí nyní království věčného Boha. Oni byli vysvobozeni z poroby světové organisace satanovy, z jejího útisku a zaslepujícího náboženství. Na ně vztahuje se další prorocství Izaiášovo: „I uslyší v ten den hluší slova knihy té, a z mrákoty a tmy oči slepých prohlédnou. Ale tiší rozveselí se náramně v Jehovovi, a chudí lidé v svatém Izraelském plesau budou, neboť přestane ukrutník.“ Tak tomu je, protože osvoboditel, Jehovův vyvolený služebník Kristus Ježíš, nyní vládne, aby „otvíral oči slepé, a vyvodil ze žaláře vězné, a z vězení ty, kteříž sedí ve tmách.“ - Izaiáš 29:18-20; 42:1, 7.

28) Proč neměli bychom se na Slovo Boží a na jeho organisaci dívat ztrnulým zrakem?

29) Jak zachycují požehnané neb „blahoslavené“ oči zorné pole?

30) a) Co vyžaduje a co působí takového podrobného studium? b) proč chtějí náboženstvíři viděti zvláštní znamení?

31) Jak se naproti tomu chovají počestní lidé oproti tomu, co vidí?

32) Jak se dívají naše oči na světové dějiště? a co vidíme?

33) Proč vidí nyní slepé oči z mrákoty a tmy?

34 Svým učedníkům, kteří se právě vrátili s cesty, na které kázali království Boží, řekl Ježíš: „Blahoslavené oči, kteréž vidí, co vy vidíte. Neboť pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti, což vy vidíte, a neviděli, a slyšeti, což vy slyšíte, a neslyšeli.“ (Luk. 10:23, 24) Ježíšova slova hodí se ještě mnohem lépe na nás v tomto dvacátém století. My vidíme věci, kterých neviděli králové a proroci, ba ani první učedníci Ježíšovi. Tisíc let před Kristem pravil král David: „Požehnaný Jehova Bůh Izraelský, jenž dal dnes toho, kterýž by seděl na stolici mé, a abych očima svýma na to hleděl.“ To se stalo, když Davidův následník, jeho milovaný syn Šalomoun, dostal se na trůn, aby vládl nad předobrazným královstvím Jehovovým v Izraeli. (1. Král. 1:48) Později, na začátku „křesťanského věku“, vzal zestárý Simeon v chrámě jeruzalémském do náruče dítě a „chválil Boha a řekl: Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého. v pokoji, neboť viděly oči mé spasení tvé, kteréž jsi připravil před obličejem všech lidí, světlo k zjevení národům a slávu lidu tvého Izraelského.“ Dítětem, pro něž Simeon chválil Boha, byl čtyřicet dní starý Ježíš. Vírou probuzenou rozpoznávací schopností viděl Simeon v Ježíšovi zaslíbeného mesiášského krále, v němž mělo býti požehnáno všem národům a pokolením země. (Luk. 2:25-32) O třicet let později poznali věrní učedníci Ježíše jako téhož zaslíbeného krále, tehdy pomazaného duchem Božím a prokazujícím plně své právo na královský titul.

35 Všichni shora zmínění muži těšili se z požehnaní, že směli pozorovat postupné kroky Boží ve zřizování jeho dávnou zaslíbeného království, a osobní učedníci Ježíšovi byli zvláště požehnáni. Naše oči však jsou dnes mnohem blahoslavenější než jejich, protože my vidíme, že Jehovovo královské panství pod jeho Kristem bylo nyní plně zřízeno v nebesích navždy. Nejdeme tedy za chytře vymyšlenou bájí anebo za nějakým přeludem, jestliže všude a mezi všemi národy zvěstujeme, že Boží království přišlo a že působí. Toto oznamování svědky Jehovovými děje se ve splnění Ježíšových slov o konci světa, jež najdeme u Matouše 24:14. Radujeme se z duchovního světla, jež nyní svítí proto, jelikož bylo ustaveno Boží království pod Kristem: „Jakož to, což se zraku naskytá, obveseluje srdce, tak pověst dobrá tukem naplňuje kosti.“ (Přisl. 15:30) Křesťanstvo, jež je stejně slepé jako někdejší Jerusalems, tehdy, když král byl přítomen poprvé, v těle, nemůže dnešnímu světlu rozuměti čili je vnímáti a neraduje se z něho. Údové pomazaného ostatků dědiců nebeského království mu však mohou rozuměti. Od nich se dnes požaduje, aby měli zrakové schopnosti, aby mohli světlu vnímáti a v tomto světle pilně sloužiti Bohu. Uniknou tak záhubě v bitvě armageddonské, zatím co křesťanstvo je svými slepými vůdci pomalu ale jistě vedeno do této zkázy. - Lukáš 19:41-44.

36 Pomazaný ostatek i všichni lidé dobré vůle, kteří doufají ve věčný život v blízkém se novém světě spravedlnosti, musí nyní s velikou horlivostí ostříhati své „oči porozumění“ a s krajní péčí se o ně starati. Nesmějí nikdy dopustiti, aby jim na zrakové síle a ostrosti ubývalo anebo aby upadly zpět do tmy světa. Neustále musí býti posilovány, aby rostoucí jas dnešního světla ze Slova Božího je neoslabil anebo jim neublížil. Nesmí se jim dovoliti, aby se zakalily a zemdlely, nýbrž neustále musí býti užívány v souladu se znamenitými předpisy pro duchovní vidění.

37 K těmto předpisům patří i tyto: „Nebudou více skryti učitelé tvoji, a oči tvé budou vidět učitele tvé. a uši tvé uslyší slovo za tebou, jež řekne: Toto je ta

cesta, chodte po ní! buď že byste se uchýlili napravo neb nalevo.“ (Iz. 30:20, 21; Slov. b.) Jehova je naším nejvyšším moudrým učitelem a zdrojem veškerého světla, a náš pohled má zůstatí pevně obrácen k němu ve snaze učití se. Od tohoto postoje nesmíme upustiti, ale musíme napodobiti příkladu Ježíšova, vzhlížejíce povždy k Bohu o vedení a poučení. Nebudeme se tedy o osvícení a poučení obracet k četným náboženským organizacím okolo nás. Musíme si všímáti pokynů, jež nám dává Jehova svým rozvíjejícím se Slovem a svou organizací. Musíme se podobati služebníkům, kteří pečlivě dávají pozor na pohyb ruky svého pána, aby poznali jeho vůli; a v tom nikdy nesmíme poleviti. „K toběť pozdvihuji oči svých, ó ty, kterýž na nebesích přebýváš. Aj hle, jakož oči služebníků obrácené jsou k rukám pánů jejich, jakož oči služebnice k rukám paní jejich: tak oči naše k Jehovovi Bohu našemu.“ A poslouchajíc toho, co nám svou mocnou rukou naznačuje jako svou vůli, nedbáme posměchu a opovržení, jímž nás zahrnuje křesťanstvo a jiní náboženství, protože posloucháme Jehovu Boha více než lidí. Naše vysvobození je blízko! - Žalm 123:1-4.

38 Pán Bůh nám naznačil rovnou cestu, jež vede přímo do spravedlivého nového světa věčného žití, a Slovem Božím vrhá nyní král Kristus Ježíš božské světlo na tuto cestu. Nový, Boží dokonalejší moudrostí a mocí vytvořený a jeho králem ovládaný svět leží před námi. Nehledme napravo ani nalevo s jakoukoli sobeckou tužbou! Mohli bychom klopýtnouti. Ne nadarmo máme oči v hlavě vpřed! „Oči tvé ať přímě hledí a víčka tvá ať spravují cestu tvou před tebou! Neuchyluj se napravo ani nalevo, odvrát nohu svou od zlého!“ (Přísloví 4:23-27) Jsou-li nohy oloupeny o vedení očima, klopýtají do zlého.

39 Velmi nám poslouží, jestliže svůj zrak obracíme vždy na cestu, jež leží před námi, a k požehnané ceně určené všem těm, kteří vytrvají až do konce a neuhnou s cesty. Apoštol Pavel to věděl. Když se tudíž blížil konci své cesty v tomto zlém světě, tu pravil s neochvějným odhodláním vyvinouti poslední úsilí: „Bratři, já si nemyslím, že bych to již byl uchvátil; ale o jedno mi jde: na to, co je za mnou, zapomínám, a k tomu, co je přede mnou, se upínám, spěchám k cíli, k ceně, jež záleží v Božím povolání shůry v Kristu Ježíši. Tak tedy smýšlejme všichni, kteří jsme dokonalí.“ (Filip. 3:13-15; *Žilka*) Pohled na to, co je na konci této cesty, pudí nás vpřed. Obnovuje naši sílu radostí, kterou nás naplňuje, radostí, ve které nám cesta, kterou třeba ještě ujít, nepřipadá tak těžká nebo tak dlouhá. Tímto způsobem dokončil Ježíš svou vlastní těžkou cestu; proto se nám píše: „Proto i my... běžme s vytrvalostí běh o závod nám předložený, patřice na vůdce a dokonatele víry, na Ježíše. Ten pro radost sobě předloženou přestál kříž, nedbaje potupy, a posadil se na pravici trůnu Božího.“ (Žid. 12:1, 2; *Sýkora*) Hledíme-li na něho, jenž nás školí a dává nám příklad a udává nám krok v usilovném běhu, jenž ještě je před námi, pak běh ten úspěšně dokonáme a vejdem plně do radosti, po které tak vytrvale vyhlížíme.

40 Při tomto běhu jedině správnou cestou pohlíží-

34, 35) a) Proč jsou naše oči blahoslavenější než oči králů, proroků a učedníků dávných dob? b) Jak unikneme zkáze křesťanstva?

36) Jak měli bychom nyní pečovatí a starati se o své duchovní oči?

37) Jak se máme díváti podle Izaiáše 30:20 a Žalmu 123?

38) Jakým směrem a nač mělo by se naše oko pevně upíráti?

39) Jakou cenu to má, jestliže obracíme své zraky přímo vpřed, jak nám to ukázal Pavel a Kristus Ježíš?

40) Jakým způsobem ukázal nám Ježíš, jak máme pohlížeti na dnešní chudé?

me velkomyslně na ubohý lid, jenž sedí ve tmách a hladoví po světle pravdy. Jsme-li mezi těmito lidmi, učiníme dobře, vzpomeneme-li si na slova: „Oko dobrotivé, onoť požehnáno bude; neboť udílí z chleba svého chudému.“ (Přísl. 22:9) Osobně nemáme mnoho hmotného chleba, který bychom mohli udělit, máme však hojnost duchovní potraviny ze Slova Božího, jež našim srdcím a myslím bylo učiněno srozumitelným. Při tomto světaširém hladu po pravdě není místa pro závistivé oko, jež by někomu nepřálo Boží „pokrm v pravý čas“. Pro zjištění a sobecké jednání duchovnosti křesťanstva lidé hladoví, strádají a hynou, aniž by se jim dostalo vidění nebo poznání, že Boží království spasení je zde. Náš vůdce Kristus Ježíš milosrdně shlížel na duchovně zanedbaný lid a nasýtil jej občas hmotným pokrmem, zásadně a pravidelně sytil jej však chlebem s nebe. Neodvracel se od lidí, aby pohledem na jejich stav nebyl znepokojen. Vzal jejich ubohý stav na vědomí a jednal s nimi dobrotivě, ne-

šetře sám sebe. Proto získal a ještě získá požehnání nespočetných zástupů. Stane se, jak praví Přísl. 28:27: „Kdo dává chudému, nebude mít žádného nedostatku; kdož pak skrývá oči své, množství zlořečení naň se obrátí.“

41 Napodobíme-li svého Mistra v jeho dobrotivosti vůči chudým a poskytneme jim chleba, jímž jsme byli tak dobře syceni a živeni, dokážeme tím, že si vážíme jejich stvořitele, Jehovy Boha; a kromě požehnání od chudých, jímž tímto pokrmem sloužíme, dostane se nám určitě i Jeho požehnání. Takovým pokrmem budou oči těchto lidí osvětleny a oni budou moci poznati království Boží a přítomnost jeho krále v moci. „Jakož psáno jest: Kterýmž není zvěstováno o něm, uzzí, a ti, již neslychali, srozumějí.“ (Řím. 15:21) Nechte svítit světlo před lidmi, aby viděli a aby oči jejich byly blahoslaveny! SVa z 1. srpna 1947.

41) Jak můžeme přispěti k tomu, aby oči lidí byly blahoslaveny?

Velebení, jež zaručuje záchranu

„Vzývati budu Jehovu, jenž jest hoden chvály; tak budu zachráněn od nepřátel svých.“ - Žalm 18:3;
Amer. standartní překlad.

JEHOVA odměňuje záchranou ty, kteří ho velebí. Chváliti ho je radostnou výsadou živých. „Ne mrtví chváliti budou Jehovu, ani kdo ze všech těch, kteříž sestupují do místa mlčení, ale my dobrořečiti budeme Jehovovi od tohoto času až na věky. Halelu Jah.“ - Žalm 115:17, 18.

2 Armageddon, bitva vesmíru, se přibližuje, a proto stává se otázka záchrany nadmíru naléhavou. K těm, kteří chtějí tuto konečnou válku přežít a vejít do nového, Bohem vytvořeného světa, řekl mudrc před dávným časem: „Opatrný vida zlé, vyhne se, ale hloupí přece jdouce, těžkostí docházejí.“ (Přísl. 22:3; 27:12) Sám Pán Bůh, jenž velmi dobře ví, jak strašným zlem bude Armageddon pro tento svět, předem praví všem moudrým lidem: „Ej, lide můj, vejdi do pokojů svých, a zavři dveře své za sebou; schovej se na maličkou chvíli, dokudž nepřejde hněv. Neboť aj, Jehova bere se z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích země, a odkryje země zbité své, a nebude přikrývatí více zmordovaných svých.“ - Izaiáš 26:20, 21.

3 To neznamená, že bychom měli hledat útočiště v podzemním krytu, zajištěném proti atomickým bombám. Pro naši bezpečnost opakoval veliký kazatel „kázání na hoře“ část shora uvedených slov proroka Izaiáše, vysloviv tento návod pro nás: „Ale ty když bys se modlil, vejdi do pokojíka svého, a zavra dveře své, modliž se Otci svému, kterýž jest v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně. Modléce se pak, nebudtež marnomluvní jako pohané;... A protož vy takto se modlete: Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.“ (Mat. 6:6-10) Takováto upřímná modlitba, kterou Bůh rád slyší, znamená právě uctívání Boha podle pokynů Kristových.

4 Kristův učedník Pavel rovněž připomíná některá ze slov Izaiášových, řka: „Potřebujete vytrvalosti, tak abyste, až vykonáte vůli Boží, sklidili splnění slibu. Již jen chvílku malou, zcela malou, a ten, jenž má přijíti, přijde, neomešká se; můj spravedlivý z víry bude živ, a jestliže by ochabl, nemá v něm má duše zalíbení.“ My přece nejsme lidé ochablosti, abychom zahynuli, ale lidé víry, abychom získali svou duši.“ - Žid. 10:36-39; *Žilka*.

5 Devatenáctset let uplynulo ode dnů Pavlových, takže jím zmíněná „chvilka malá, zcela malá“ scvrkla se téměř v nic nyní, kdy slojíme tvář v tvář konečné bitvě armageddonské, ve které všemohoucí Bůh projeví svůj spravedlivý hněv nad bezbožností tohoto starého zlého světa. Dnes jako za Pavla zůstanou naživu toliko lidé s neochvějnou vírou v pravého Boha, protože v nich má Bůh zalíbení. Věrní dosáhnou slíbené záchranu pro život ve spravedlivém novém světě. Kdo se zalekne a přestane projevovat tuto víru a věrnost, pro toho to znamená zničení rukou Boží, neboť to se Bohu nelíbí. Pouze ti muži a ženy, kteří věří v Boha a v jeho Krista a nikdy neopustí věrné této cesty, budou zachováni před popravou v Armageddonu. Ti se ukryjí „v den hněvu Jehovova“. (Sof. 2:3) Všichni moudří, kteří dnes vidí před sebou zlo pohromy armageddonské, podniknou správné kroky, aby byli „ukryti“ v oně „válce velikého dne vševládneho Boha“.

6 Místem bezpečného úkrytu není žádné zvláštní místo na zemi, žádná „útočištná farma“ neb něco podobného; je to stav uctívání všemohoucího Boha v duchu a v pravdě. Podle slov Krista Ježíše lze nyní všude na zemi uctívati Boha přijatelným způsobem. (Jan 4:23, 24) Prorok Mojžíš, jemuž zjevil Bůh své jméno Jehova, pravil o jedině bezpečném místě úkrytu: „Ten, kdož v skryší Nejvyššího přebývá, v stínu Všemohoucího odpočívati bude. Díím Jehovovi: Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž naději skládati budu. Onť zajistě vysvobodí tě z osidla lovce, a od nejedovatějšího nakažení morního. Brky svými přikryje tě a pod křídly jeho bezpečen budeš; místo štítu a pavězy budeš mítí pravdu jeho.“ (Žalm 91:1-4) Je třeba pra-

1) Koho odměňuje Jehova záchranou?

2) Co třeba učiniti podle slov Šalomounových a Izaiášových, abychom mohli přežít Armageddon?

3) Jak se vyjádřil Ježíš podrobněji o části slov Izaiášových?

4) Jak se vyslovil Pavel podrobněji o oně „maličké chvíli“ schování?

5) Co musí lidé vykonávat, chtějí-li býti ukryti „v den hněvu Jehovova“?

6) Kde je místo bezpečného úkrytu, a jak se tam lze dostat?

vého uctívání Boha, abychom se dostali do ochrany úkrytu. V tomto smyslu praví Přísloví 18:10: „Jméno Jehovovo je pevná věž; do ní utíká spravedlivý a je bezpečný.“ - Amer. standartní překlad.

7 Bible je jedinou knihou, která na svých stránkách zachycuje správné uctívání živého a pravého Boha. Podle tohoto svatého Slova neděje se uctívání Boha mlčky a mimo doslech nevěřícího světa, nýbrž jde o otevřenou a veřejnou službu a činnost jazykem. Bible velmi jasně ukazuje, že Bůh má být uctíván nejen tichou modlitbou v soukromí neb v nějaké komůře, nýbrž venku ve světě, aby to jiní slyšeli. Vezměme bibli a prozkoumejme ji v tom směru, co praví o uctívání. S údivem shledáme, jak mnoho mluví o tom, že pravý ctitel chválí Jehovu Boha za přítomnosti a před ušima jiných, ba celých zástupů. Toto velebení je nutné v životě ctitele Božího, neboť je otevřeným vyznáním jeho víry a oddanosti Pánu Bohu.

8 Proto takové velebení zaručuje vysvobození a záchranu pro nový svět věčného života. „Psáno jest zajiště: Živť jsem já, praví Pán, že před mnou bude klekati každé koleno, a každý jazyk vyznávati bude Boha.“ (Řím. 14:11) „Obraťtež zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země; neboť já jsem Bůh silný, a není žádného více. Skrze sebe přísáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti, kteréž nepůjde zpět: Že se mně skláněti bude všeliké koleno, a přisahati každý jazyk.“ (Iz. 45:22, 23) Apoštol Pavel opíral se tedy o Písmo, když prohlásil, že vyznání ke chvále Jehovy Boha vede k věčné záchraně: „Neboť srdcem se věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání děje se k spasení.“ - Řím. 10:10.

LICHOCENÍ TVORŮM

9 Země ozývá se dnes vychvalováním tvorů, mužů i žen, proslavených na poli politickém, finančním, sociálním, vojenském i náboženském. Tito lidé jsou přes své ujišťování, že chtějí sloužit lidu, ve skutečnosti služebníky démonů ovládaného světa a společně vedou tento svět do jeho zkázy v Armageddonu. (Zjev. 16:14-16) Přijímajíce potlesk a vychvalování lidu, prokazují lidstvu velmi špatnou službu, protože tím odvracejí člověka od uctívání Nejvyššího, jemuž přece přísluší všechna chvála. Takováto nesprávným směrem vzdávaná chvála povzbuzuje sebevědomé vládcy a vůdce v jejich neplodném panování nad tímto světem. To zní sice hrubě, nicméně však praví nám Slovo Boží ve svých příslovích moudrosti: „Kteržž opouští zákon, chválí bezbožného, ale kteržž ostříhá zákona, stavějí se proti nim [proti bezbožníkům]. Lidé zlí nesrozumívají soudu [právu], ti pak, kteržž hledají Jehovu, rozumějí všemu.“ (Přisl. 28:4, 5) Kdo tedy vynikající osobnosti tohoto světa vychvaluje a oslavuje jako zachránce a dobrodince lidstva, zapomíná na Boží zákon o chválení a odmítá stvořiteli to, co jemu náleží.

10 Ti, kdož si nepřejí být spravováni zákonem Božím, budou přirozeně chválit mocné bezbožníky. Ti však, kteří se drží zákona Božího, postaví se proti bezbožníkům, poslouchajíce Boha a odhalujícíce nebožské, bezzákonné jednání tohoto světa vůči Bohu. Ti nesnaží se zalíbit vůdcům tohoto světa, kteří touží po počtech, a nebudou jim lichotit, mluvíce věci, které nejsou ve shodě s Písmem svatým. Nezapomenou na nedávný případ, kdy muži, kteří opustili zákon Boží a chválili bezbožníka, přivedli tím lid na cestu smrti. Jde o náboženské biskupy na jejich výročním sjezdu ve Fuldě v Německu v srpnu 1940, kdy nacistický diktátor zaplavil Evropu. New Yorkské Times z 28. srpna 1940 přinesly o tom tuto zprávu:

„Berlin, 27. srpna. D. N. B. sděluje, že na sjezdu německých katolických biskupů ve Fuldě jsou toho názoru, že katolická církev v Německu je německým vojskům povinna díky za jejich vítězný postup a obranu německé domoviny. Bez úspěšného odrazení nepřátelského vpádu německými brannými silami nemohli by němečtí katolíci svou církevní činnost a své náboženské úkony tak nerušeně a klidně vykonávat. Zveřejnění pastýřského listu, jež se zpravidla dělo po skončení sjezdu, odkládá se na dobu po konečném vítězství německých vojsk. Pro tu chvíli připravuje katolická církev zvláštní děkovné oslavy a slib věrnosti vůdci [Hitlerovi]. Ze 48 německých biskupů účastnilo se jich 45 sjezdu. Pro nemoc chyběli kardinál Faulhaber, arcibiskup paderbornský a apoštolský správce diecése aachenské.“ - Viz též filadelfský Record z 28. srpna 1940.*

11 Jelikož římskokatolická hierarchie v Německu nebyla si plně jista vítězstvím nacistů a fašistů, chytře upustila v té době od zveřejnění svého pastýřského listu. Výsledek války o pět let později znemožnil pak publikaci pochlebného listu. Skutečnost však, že římskokatolická hierarchie takovýto pastýřský list napsala, aby ho po očekávaném vítězství naci-fašistů uveřejnila, dokazuje, že opustila zákon a chválila bezbožného místo aby se postavila proti němu. (Přisl. 28:4) Římskokatolická hierarchie chlubila se tedy vojenskou mocí národa a jeho útoky na sousední země, čímž prozradila, že spoléhala na tělesné zbraně a že dala přednost císaři před Jehovou Bohem, králem vesmíru, a před jeho Kristem. Kladla svou důvěru v lidské politické vůdce a velebila diktátorské násilníky, k veliké potupě Jehovy Boha. Jednala přímo proti jeho příkazu, zaznamenanému v Žalmu 146:1-6: „Halelujah. Chval, duše má, Jehovu. Chváliťi budu Jehovu, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává. Nedoufejtež v knížatech, v synech lidských, v nichž není vysvobození. Vychází duch jejich, navracují se do země své, v tentýž den mizejí myšlenky jejich. Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bůh silný Jákobův, jehož naděje jest v Jehovovi Bohu jeho, kterýž učinil nebe, zemi, moře, i vše, což v nich jest, kterýž ostříhá pravdy až na věky.“

12 Docela jinak než hierarchie jednaly desetitisíce svědků Jehovových, kteří byli zakázáni a uvězněni v nacistických káznících a koncentračních táborech. Ti zdráhali se provolávat *heil* Hitlerovi a jeho výbojným vojenským bandám a místo toho volali slovy žalmisty: „Ty sám jsi můj král a Bůh můj, který vítězí kážeš Jákobovi. Tebou rozprášíme své nepřátele, jménem tvým pošlapeme odpůrce své. Neboť lučišti svému nedůvěřuji, aniž meč můj může mne obrániti: ale ty nás zbavuješ tisnitelů, a naše nenávistníky zahanbuješ. Bohem honosíme se ustavičně, a tvému jménu děkujeme věčně.“ (Žalm 43:5-9; Hejál) A tak svědci Jehovovi v Německu, kteří jsou naživu a vyšli z vězení a koncentračních táborů na svobodu, vzdávají dnes čest za své zachování a vysvobození Jehovovi Bohu, jenž je vysvobodil skrze Krista. S čistými rukama vyvyšují jeho jméno obnoveným svědeckým dílem ve Střední Evropě. Zahanbeně však pokouší se katolická hierarchie zakrýt svou vlastní nečistou minulost.

* Viz „Theocratic Aid to Kingdom Publishers“, strana 324, odstavec 1.

7) Co je podle bible důležité na pravém uctívání Boha?

8) Kam vede takovéto velebení, a proč?

9) Jaké zlé následky má vychvalování světských tvorů?

10) Co učiní ti, kteří neopustí zákon Boží? a na který případ z roku 1940 nezapomenou?

11) Co tedy prozradila hierarchie tímto svým jednáním?

12) Nakolik jednali svědci Jehovovi v Německu jinak?

CHVÁLY HODEN

13 Smutné následky, jež se vždy ukázaly po oslavování členů našeho nedokonalého a hříšného pokolení byly by měly náboženství dávno varovat před takovými pošetilostmi. Oni však se nedali varovat. Oslavování a připomínání oblíbeného lidu, hrdinů a lidských zřízení pokračuje nerušeně dále i v této poválečné době a to zejména v křesťanstvu. Jeho náboženské duchovenstvo ničeho nenamítá, když lid dále touto cestou opouští zákon Boží. Velebí a oslavují se moudří, mocní a bohatí tohoto světa, jenž celý leží ve zlém, v satanovi. (1. Jana 5:19) Proč je tímto vychalováním zákon Boží znevažován a porušován? Protože tento svět je nepřitelem Božím a „přátelství s tímto světem je nepřátelství s Bohem“ a „kdo tedy chce být přítelem tohoto světa, stává se nepřitelem Božím“. Nepřátelé Boží nezasluhují chvály od těch, kteří vyznávají, že jsou jeho lidem neboli křesťany. (Jak. 4:4; *Sýkora*) Podle zákona Božího má jeho lid velebit Boha skrze Ježíše Krista, ne že by snad Bůh byl sobecký a domýšlivý, ale protože je chvály hoden. Kdo mu upřímně vzdá čest, ten získá jeho zalíbení a „v jeho zalíbení je život“ - Žalm 30:5; *Anglická bible*.

14 Apoštol Pavel uvádí prorokem Jeremiášem vyjádřený Boží zákon, jenž praví: „Takto praví Jehova: Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém. Ale v tom nechť se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Jehova, kterýž činím milosrdenství, soud [právo] i spravedlnost na zemi; neboť v těch věcech libost mám, dí Jehova.“ (Jer. 9:23, 24) „Aby, jakož jest napsáno, kdo se chlubí, v Pánu se chlubil.“ (1. Kor. 1:31) Pravému lidu Božímu zakazuje tento rozkaz vzdávat chválu moudrým mužům v politice a v hospodářství, mocným vojenským pánům, papežům a vysokému duchovenstvu, kteří jsou bohatí hmotným blahobytem a světskými poctami. Lidé měli by si v těchto dnech, bezprostředně před universální válkou armageddonskou položit tuto rozumnou otázku: Což oslavování a velebení takovýchto politických, obchodních, vojenských a náboženských zivlů přineslo lidu kdy život, trvalý mír a blahobyt? Nikdy, způsobilo však, že jediný dárce života a pokoje byl odstrčen stranou a lidé byli svedeni k nepřátelství vůči němu. Z toho budou muset Pánu Bohu skládat účty. „Psáno jest zajisté: Živí jsem já, praví Pán, žež přede mnou bude klekati každé koleno, a každý jazyk vyznávati bude Boha. A takť jeden každý z nás sám za sebe počít vydávati bude Bohu.“ Zvláště jsou Bohu odpovědny ti, kteří se přiznávají ke křesťanství, neboť oni se mohli učit a znát věc lépe. - Řím. 14:11, 12.

15 Podle slov Pána Boha samotného musí všichni živí lidé nezbytně sklonit kolena před Jehovou Bohem, musí jemu přísahat a jeho vyznávat. Proč nevěří lid křesťanstva, že tomu tak bude a proč nezačne hned se skutky, jež ctí Boha? Jakmile Armageddon jednou vypukne, pak to již nikomu nepřinese užitku. Vzbuzení lítosti na smrtelné posteli armageddonské nikomu nepřinese záchranu a neumožní mu přežít nejhorší soužení lidských dějin. Přítomná doba je milostivým časem příznivých příležitostí, uposlechnouti Božího přikázání: „Zpívejte jemu, žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho! Chlubte se jménem svatým jeho; vesel se srdce těch, kteříž hledají Jehovu! Hleďte Jehovu a síly jeho, hleďte tváře jeho ustavičně.“ (Žalm 105:2-4) Lid nemůže očekávat, že křesťanstvo ho pevede ve chvalo zpěvu ke cti Jehovově a k oslavení jeho jména, a ono toho ne učiní. Jako jeden z mnoha důkazů uvádíme náboženský

Quebeck, kde politické, soudcovské a náboženské úřady daly svědky Jehovovy zatknouti, uložily jim peněžitá tresty a obvinily je z rozšiřování hanopisů a z buřičského spiknutí. Proč vlastně? Protože svědci Jehovovi zachovávají přikázání nejvyššího Boha, opěvující a zvěstující jeho jméno a oznamující jeho dobré předsevzetí mezi katolickým obyvatelstvem. Jedno je jisté: Kdo chce být správně veden, nemůže vzhlížet k náboženskému křesťanstvu, ale každý jednotlivec musí sám rozhodnout, chce-li se účastnit velebení Jehovy, jež zaručuje život.

16 Příliš dlouho vzhlížel lid k duchovenstvu křesťanstva a velebil je; a jaké poměry máme dnes ve světě? Lidé, kteří touží po šťastném životě v Božím spravedlivém novém světě, měli by vzhlednouti k věrným mužům, o nichž nám bible podává zprávu, a měli by dbáti jejich slov a jejich příkladu. Chcete být přáteli a druhy smluvního lidu Božího? Pak vám praví Mojžíš, jenž oznámil jméno Jehovovo: „Onť jest chvála tvá, a onť jest Bůh tvůj.“ (5. Mojš. 10:21) Trpíte nouzí ve světě a přejete si být vysvobozeni? Pak nechte Jehovu přebývat ve svém mluvení a vyjadřování, jak k tomu povzbuzoval žalmista David, jenž pravil k Bohu: „Ty zajisté jsi svatý, zůstávající vždycky k veliké chvále Izraelovi. V tobě doufali otcové naši, doufali, a vysvobozovals je. K tobě volávali, a spomáhals jim; v tobě doufali, a nebývali zahanbeni.“ (Žalm 22:4-6) Chtěl bys určitě vědět, koho máš vyvyšovat, zda Jehovu Boha nebo lidi tohoto světa? Cti opětovně pokyny žalmistovy a drž se jich: „Jehova zajisté veliký jest, a vši chvály hodný, a velikost jeho nemůže vystižena býti.“ (Žalm 145:3) „Neboť veliký jest Jehova a chvalitebný náramně, hroznější nade všechny bohy. Všickni zajisté bohové národů jsou modly, Jehova pak nebesa učinil.“ (1. Paralip. 16:25, 26) „Veliký jest Jehova a převelmi chvalitebný v městě Boha našeho, na hoře svaté jeho.“ (Žalm 48:1) „Od východu slunce až do západu jeho chváleno buď jméno Jehovovo!“ (Žalm 113:3) Vzdejme náležitou chválu onomu Jedinému, jenž je toho hoden, bez ohledu na to, co dělá křesťanstvo!

17 Lidmi vytvořená modla nikdy nemůže obstát vedle Jehovy Boha. V blízcím se vyřešení sporné otázky o uctívání Boha nenechá Bůh příslušející mu slávu dáti modlám. Vyhubí jak tyto lidmi uctívané modly tak i jejich ctitele. Praví: „Já jsem Jehova, toť jest jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám. Prve ohlášené věci, aj, ty již přišly, ale já i nové předpovídám, prve než se začnou, oznamuji vám. Zpívejte Jehovovi píseň novou, chválu jeho zvěstujte po všech končinách země, kteříž se plavíte po moři, i všechno, což v něm jest, ostrovové i obyvatelé jejich!“ (Iz. 42:8-10) Po potopě v době Noemově začali lidé, mluvící jedním jazykem, budovat světové město s nebetyčnou věží, podobnou anebo ještě vyšší než newyorské mrakodrapy, a chtěli tak udržeti pohromadě svůj svět a udělat sobě jméno. Avšak jejich plán jednoho světa bídne se shroutil, když nejvyšší Bůh je uvrhl do Babylona zmatků a nedorozumění. O 3600 let později vidíme v dnešní poválečné době opět skupinu lidí, kteří by chtěli vybudovat „lepší a krásnější

13) Co ukazuje, že náboženství ještě nepochopili, jak pošetilé je chválať muže světa? a proč je takové velebení proti zákonu Božímu?

14) Jak zní Boží zákon o této věci, a proč musí velebitelé lidí skládat Pánu účty?

15) Proč měli by lidé nyní začít vyznávat Boha? a proč nemají očekávat, že křesťanstvo je povede na této cestě?

16) Ke komu tedy máme vzhlížeti? a jaké pokyny nám dávají tyto muži?

17) a) Proč nemůže modla obstát vedle Jehovy? b) Co budují nyní lidé podobného věži babylonské, a pro čí jméno?

svět". Ti vytvořili organizaci Spojených národů se světovým hlavním městem, jež má stát nade všemi národy a všechny lidi má spojit v pokojné sousedství. Začínají však v divokém zmatku nejrůznějších náboženství. V souvislosti s těmito Spojenými národy dělají si různí lidé veliké jméno pro sebe; Jehova však si tím jméno nedělá. Tato organizace, skládající se z tolika národů, dosud nezačala a nikdy nezačne plnit Boží příkaz ze Žalmu 117:1, kde se praví: „Chvalte Jehovu všichni národové, velejte ho všichni lidé!“

18 Přísloví praví: „Nechlub se dnem zítřejším, neboť nevíš, co ten den přinese.“ (Přísloví 27:1) Budovatelé mezinárodní organizace nicméně honosí se „lepším světem zítřka“, který sami vytvoří. Bojí se, že by mohla selhat a proto tvrdí, že to je jediná spása civilisace a lidstva, a zvou všechny lidi, aby v ní důvěřovali a ji podporovali. Náboženské duchovenstvo jí propůjčuje - jako kněží nějaké modly v chrámě - svou mravní a náboženskou podporu a tvrdí, že je to Boží viditelný prostředek k zavedení jeho království a nového světa. Organizace ta stala se rytinou neb obrazem zastupujícím lidskou moc a velikost.

19 Zbožňování této mezinárodní instituce je v proudu. Avšak připustí pravý a živý Bůh, aby chvála za spasení lidstva zůstala této organizaci? Nikoli, stejně jako nenechal na Babylonu a jeho věži věčnou chválu a věčnou slávu. Bůh se nemůže zřici úlohy spasitele. Nezapře své předsevzetí záchrany pro mezinárodní modlu nevěřících lidí. Pevné pravidlo, při němž setrvává, zní: „Slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám.“ Babylonu podobný osud novodobých mezinárodních modloslužebníků stanovil a ohlásil těmito slovy: „Zastýdte se všickni, kteříž sloužíte rytinám, kteříž se chlubíte modlami; sklánějte se před ním všickni bohové.“ (Žalm 97:7) Jehova, jenž nestojí o to, aby byl zastupován modlami, vyhlásil válku všem modlám a všem rytinám. Nadešel den rozhodnutí, kdy lidé si musí vybrat, zda chtějí uctívat rukou lidskou utvořené modly anebo pravého a živého Boha.

KDO BY HO MĚL CHVÁLIT?

20 Nijaký tvor není zbaven povinností, ctít a oslavovat velkého tvůrce veškerého stvoření. Všichni musí se spojit k jeho ospravedlnění, dosvědčující, že jeho dílo je chvályhodné, jinak zahynou. Proto inspirovaný žalmista vyzývá i neviditelná nebesa, aby oslavovala stvořitele všech dobrých a dokonalých darů. Povznesenou mluvou pje: „Alleluja. Chvalte Jehovu s nebes, vychvalujte ho na výsostech. Chvalte jej všichni andělé jeho, chvalte ho všechna vojska jeho. Vychvalujte jej slunce i měsíc, chvalte ho všechny svítící hvězdy! Vychvalujte jej nebesa nebes, i všechno vodstvo, které je nad nebem: Ať chválí jméno Jehovovo, řekl on - a byly učiněny, on rozkaz dal - a byly stvořeny. Upevnil je na věky věkův, zákon dal, jehož nepřekročí“ (Žalm 148:1-6; *Hejčl*) Celé viditelné stvoření, ať už je zkoumáme dalekohledem, drobnohledem aneb fysikou atomů, jeví se stále více a více jako dílo mistra-inženýra. Nevzniklo pouhou náhodou z universálního chaosu. Je neporovnatelným dílem inteligentního stvořitele, jež vyvolává údiv a nadšení a na němž nenajde se chyba. Jestliže to platí pro stvoření viditelné, jak je to pak s daleko slavnějším stvořením neviditelným?

21 Věrní andělé, kteří přebývají v neviditelné říši na výsostech, musí stvořitele chválit a velebit na důkaz, že podporují jeho universální svrchovanost a panství. „Jehova na nebesích utvrdil trůn svůj, a králování jeho nade vším panuje. Dobrořečte Jehovovi andělé jeho, kteří jste mocní v síle a činíte slovo jeho, poslušní jsouce hlasu slova jeho! Dobrořečte Jehovovi

všickni zástupové jeho, služebníci jeho, kteříž činíte vůli jeho! Dobrořečte Jehovovi všickni skutkové jeho, na všech místech panování jeho. Dobrořeč duše má Jehovovi!“ (Žalm 103:19-22) Dny nerozhodnosti minuly. Přišel čas, kdy všichni nebeští tvorové mají se podle příkazu postavit na stranu universálního panství Božího. Od roku 1914 po Kr. je jeho království v činnosti skrze jeho pomazaného krále Ježíše Krista. a spor o právo universálního panství má nyní být vyřešen pro všechny časy a všichni tvorové musí nést následky svého konečného rozhodnutí pro nebo proti nejvyššímu panovníku. Na začátku tak zvaného „křesťanského věku“, když nádherný anděl ohlásil narození člověka Ježíše v Betlemě, zjevily se věrné zástupy nebeské bohobojným pastýřům a vzdaly chválu Jehovovi jakožto Nejvyššímu. „Hned nato bylo s andělem množství zástupů nebeských, kteří chválili Boha říkajíce: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem bohulibým.““ (Luk. 2:13,14; *Sýkora*) Nyní, kdy též Ježíš byl vytvořen jako král v nebeské slávě a moci, oslavují tyto zástupy věrných andělů opět Jehovu Boha na výsostech, takže nebe se ozývá jejich chvalozpěvy. - Zjevení 12:1-12.

22 Žádný tvor, ani nejvyšší ani nejnižší, není vyjmut z povinnosti pět mu chválu. Lidé učiní dobře, vezmou-li si příklad z andělů, neboť člověk stojí pod anděly nebeskými. Též celé neživé viditelné stvoření je vytvořeno k tomu, aby zvěstovalo jeho slávu, a rozumným lidem ji též skutečně ohlašuje. Je tedy jen rozumné, aby všichni živí tvorové a obzvlášť rozumem obdaření lidé se spojili s ostatním tvorstvem - včetně andělů - v oznamování podivuhodných vlastností a ctností Božích. Aby nic nepřehlédl, obrací proto žalmista svou pozornost od nebeských výšin a pje dále: „Chvalte Jehovu tvorové země, velrybové a všechny propasti, oheň a krupobití, sněh i pára, vítr bouřlivý, vykonávající rozkaz jeho, též i hory a všickni pahrbkové, stromovní ovoce nesoucí i všickni cedrové, zvěř divoká i všeliká hovada, zeměplazové i ptactvo létavé, králové země i všickni národové, knížata i všickni soudcové země, mládenci, též i panny, starci s dítkami, chvalte jméno Jehovovo; neboť vyvýšeno jest jméno jeho samého, a sláva jeho nade všechnu zemi i nebe.“ - Žalm 148:7-13.

23 Což kdyby pozemští králové, knížata a soudcové našeho dvacátého století byli dbali těchto slov Žalmu a použili je na sebe? Nikdy by pak nevydali nařízení, jež svědkům Jehovovým zakazují kázati, nikdy by nezbraňovali dovozu a vývozu jejich biblické literatury. Mužové ve správních úřadech a na soudcovských stolicích nikdy by nevydali rozhodnutí proti svědkům a nikdy by nepopřeli, že tito lidé jsou kazateli evangelia. Nikdy by nebylo třeba probíjovat ony tisíce případů u okresních a odvolacích soudů až nahoru k nejvyššímu federálnímu soudu jako poslední instanci ve Spojených státech i v jiných zemích. Tisícům mladých mužů a žen nebyla by odňata svoboda a nebvo by se jim bránilo vydávat mezi znepokojeným lidem svědectví pro království Boží.

24 Kdyby všichni lidé, uvedení v Žalmu 148, byli

- 18) Jak stala se tato mezinárodní organizace modlou?
- 19) Jaký osud čeká tuto mezinárodní modlu, a proč?
- 20) Koho vyzývá žalmista napřed ke chválení Jehovy? a proč musí tito tvorové být nádherní ke slávě Boží?
- 21) Proč musí andělé chválit a oslavovat Jehovu? a co nás ujišťuje, že tak činí?
- 22) Proč má i člověk velebit Jehovu? a koho vyzývá dále žalmista, aby to činil?
- 23, 24) Kdyby všichni úředníci a lidé uvedení v Žalmu 148 byli dbali pokynů v něm uvedených, jak by to pak bylo se světovými událostmi a poměry?

uposlechli daných tam pokynů, pak by v našem století nebylo totálních válek, v nichž všichni členové národů, mladí i starší, muži i ženy, byli nuceně organizováni a nasazeni ve válečném úsilí celého národa proti nepříteli. Totální úsilí všech lidí a národů bylo by se pak společně obrátilo k oslavování Pána Boha, jehož království pod Kristem Ježíšem bylo ve splnění biblických proroctví zřízeno v roce 1914 po Kr. Kdyby dále všichni mládenci a panny byly se zabývaly touto universální důležitou službou, kdyby starší byli dali příklad dětem v tom směru, pak bychom dnes neměli problému rostoucí zločinnosti mládeže. Věda nebyla by pod kontrolou vojska, atomová energie neužívala by se k účelům zkázy a 5. srpna 1945 nebyla by dopadla ona strašlivá atomická bomba na Hirošimu. Nebylo by třeba komise pro atomovou energii u Spoj. národů.

25 Ve světle Žalmu 148 je tedy zřejmo, že všichni národové selhali ve své nejvyšší povinnosti, zejména však národové křesťanstva. Panovníci nemohou být „vrchnostenské moci“, jež jsou „od Boha zřízené“. Nejsou panovníky „z milosti Boží“, jak tvrdí. Skutečnosti ukazují, že nevládnou „k slávě Boží“ a též nikoli jako jeho správcové neb služebníci. (Řím. 13:1-4) Národové křesťanstva jednají tak, jak to musel vyslovit Izaiáš: Přibližují se k Bohu s lichotkami na rtech, ale jejich srdce je daleko od něho a jeho přikázání. Proto nechá Bůh světskou moudrost jeho moudrých spolu s nimi zahynouti v Armageddonu. Rozum jeho moudrých nebude se pak již jevit jako spása dnešního zlého světa. - Izaiáš 29:13, 14; 1. Kor. 1:19.

PŮVODNÍ ÚČEL KŘESŤANSTVÍ

26 Tak zvané křesťanstvo nesporně nesplnilo původní účel křesťanství, k němuž se přiznává. Jelikož opustilo pravou cestu, pláme se: Jaký je původní účel křesťanské církve, těla následovníků šlépěj Kristových? Jejím účelem je vydávat svědectví pro Jehovu a jeho království pod Ježíšem Mesiášem. Křesťané to musí činit, zastávající se tak statečně Jehovovy universální svrchovanosti. Smutně proslulý Pontský Pilát, římský místodržitel v Judsku, zastal se ďáblově panství nad tímto světem. Ježíš Kristus se nezačkl tohoto podporovatele strany protivníkovy a vyznal, že se narodil a přišel na svět v první řadě za tím účelem, aby vydal svědectví pro pravdu Božího království; dosvědčil, že on sám je ten, jehož Bůh pomazal pro tento královský úřad. (Jan. 18:37) Stejně předpověděla i proroctví Knihy Boží, že Ježíšovým posláním na zemi bude kázat a vydávat svědectví pro Jehovu Boha.

27 Apoštol Pavel používá prorockého Žalmu 22 na Ježíše, kde se o něm praví, že takto mluvil k Bohu: „Budu vypravovati bratřím svým o jménu tvém, uprostřed shromáždění chváliti tě budu, řka: Kteríž se bojíte Jehovy, chvalte jej, všechno sítě Jákobovo, ctěte jej, a boj se ho všechna rodino Izraelova! O tobě chválá má v shromáždění velikém, sliby své plniti budu před těmi, kteříž se bojí tebe.“ (Žalm 22:23, 24, 26) „Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývat bratřimi, řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění prozpěvovati budu tobě.“ (Žid. 2:11, 12) Proč bylo třeba, aby Ježíš za svého pobytu na zemi oznamoval Boží jméno a jeho ctnosti mezi svými židovskými bratři a uprostřed shromáždění smluvního lidu Božího? Protože v židovském národě rozšířil se pokrytecký náboženský kult, jemuž učili a který vykonávali kněží, zákoníci, farizeové i saduceové. Místo Boží pravdy a jeho přikázání učili tradicím sobeckých lidí, kteří zákon Boží porušovali. Místo cti kupili tak potupu na jméno Boží, a židovský lid byl slepými

náboženskými vůdci veden do jámy záhuby. A proto povstal Ježíš uprostřed nich, aby zvěstoval pravdu o Jehovovi a jeho království. Tímto způsobem oslavil Boha na zemi.

28 Jak tedy oznamoval vlastně Ježíš Jehovovo jméno uprostřed svých bratří a jak chválil Boha uprostřed shromáždění? Nejen tím, že kázal v chrámě jeruzalémském anebo v synagogách, když se na těchto místech shromáždili jeho židovští bratři. Činil tak též, chodě do obydli obyčejného lidu, od vesnice k vesnici a od města k městu. Kdekoli mohl shromážditi posluchače ve větší neb menší skupiny, tam zvěstoval pravdu, ať už na úpatí hory nebo na břehu mořském. Postaral se o to, aby se poselství o Božím království všude v zemi jeho bratři co nejvíce rozšířilo a vyslal též nejméně 82 svých učedníků, aby činili totéž v městech, vesnicích a obydlich židovského lidu. Tímto způsobem dostihlo jeho tažení ke chvále Jehovově veliké zástupy lidí. To bylo o něm předpověděno v Žalmu 109, jenž napřed mluví o jeho zrádci a o jeho pronásledovatelích a končí pak věrnými slovy Ježíšovými: „Slaviti budu Jehovu velice ústy svými, a uprostřed mnohých chváliti jej budu.“ (Žalm 109:30) Svou metodou kázání zanechal nám Ježíš příklad, jehož máme dnes následovati.

29 Ježíš povstal před zástupem posluchačů za Boží pravdu a odhalil falešné tradiční nauky a obyčeje náboženských vůdců židovských. Ti zato odsoudili Ježíše jako buřičského pomluvače, stojícího mimo hrauce lidu Božího, a vyvedli jej za brány jeruzalémské, aby tam zemřel jako zlořečený rouhač. Avšak po svém zmrtvýchvstání přikázal Ježíš svým následovníkům za trvalý úkol a povinnost, aby podobně oslavovali Boha na zemi, i když náboženští protivníci je nesprávně posuzují a zatracují. Apoštol Pavel povzbuzuje následovníky Ježíšovy k této cestě slovy: „Protož skrze něho obětujeme Bohu oběť chvály vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho [Jehovovo].“ (Žid. 13:15) Pavel zmiňuje se též o Božím předsevzetí shromáždit v jednotu v Kristu všechny ty, kteří obětují chválu, a dodává: „V Kristu jsme se také stali dědici, jak nám bylo předem určeno podle úmyslu toho, jenž všechno působí podle rady své vůle, abychom přispívali k chvále jeho slávy, když jsme napřed složili svou naději v Kristu.“ (Efez. 1:11, 12; *Žilka*) Doufáme-li tedy v Krista, musíme oslavovati Boha.

30 Ačkoli židovští náboženství měli proroctví, nicméně zavrhl Boha pomazaného krále a proto sami byli vyloučeni ze služby Bohu. Nesplnili svého poslání jako jeho lid. Proto apoštol Petr obzvlášť vyzdvihuje poslání křesťanské církve v přítomném zlém světě. Právě věrným křesťanům: „Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.“ (1. Petra 2:9) V těchto slovech spojil apoštol citáty z hebrejských proroků a zejména z Izaiáše, skrze něhož oznámil Bůh své předsevzetí, vytvořit křesťanskou církev, řka: „Lid, kterýž nastrojím sobě, chválu mou vypravovati bude.“ (Iz. 43:21) V průvodním textu k tomuto prohlášení Izaiáše praví Jehova tomuto lidu o několik veršů předtím, že je

25) Co musí býti řečeno o národech ve světle Žalmu 148?

26) Co je původním účelem církve, jak to ukazuje Ježíš?

27) Kde podle proroctví měl Ježíš oznamovat Boží jméno a chválit Boha? a proč tam?

28) Jak tedy oznamoval Ježíš jméno Boží uprostřed svých bratří?

29) K jaké cestě, podobné cestě Kristově, povzbuzuje křesťany Pavel?

30) a) Jak a proč vyzdvihuje Petr poslání křesťanské církve? b) na koho a na kterou dobu vztahuje se Izaiáš 43, z něhož cituje Petr?

jeho služebníkem a jeho svědkem o tom, že On je jediný Bůh, od něhož přichází spasení. (Verše 10-12) Podle celé souvislosti týká se toto prohlášení smluvního lidu Božího a to od chvíle, kdy byl vysvobozen ze zajetí a z poroby Babylona, to jest z organizace satanovy. Kromě malého splnění v předobrazu má toto prorocství i větší a dokonale splnění na „konci dnů“ Prorocství to poukazuje tudíž především na svědky Jehovovy v době po roku 1914 po Kr., kdy začala první světová válka, což označuje konec „časů národů“. - Luk. 21:24.

PROČ UŠETŘENÍ A VYSVOBOZENÍ?

31 V průběhu první světové války pocítili křesťané stojící ve smlouvě s Jehovou útočnost nábožensko-politických mocí tohoto světa a dostali se nedobrovolně do jeho poroby. Šlo to tak daleko, že mnozí z nich byli skutečně uvězněni, všichni pak byli omezeni ve své svobodě kázat evangelium o království. Když v roce 1919 přišlo osvobození, znamenalo to tak neočekávanou radost, že svědci Jehovovi byli jako ve snách. Tehdy byla ústa jejich plna radosti a oni vyjádřili svou vděčnost Jehovovi a jeho králi Kristu Ježíši mezi všemi národy. Za svého pobytu v babylonském zajetí modlili se prorockými slovy: „Vyveď ze žaláře duši mou, abych oslavoval jméno tvé (děkoval jménu tvému; *Angl. b.*)“ (Žalm 142:8) Pouze za tímto výslovným účelem vysvobodil Jehova své svědky ze smrti, ke které je odsoudili nepřátelé, a vyvedl je z poroby.

32 Ve svém soužení volali: „Smiluj se nade mnou. Jehovo, viz soužení mé od těch, kteříž mne nenávidí, ty, kterýž mne vyzdvihuješ z bran smrti, abych vypravoval všechny chvály tvé v branách [na veřejných místech] dcery Sionské, a veselil se v spasení tvém.“ (Žalm 9:14,15) Byvše nyní vyzdvižení z bran smrti, do které je chtěl uvrhnouti nepřítel, museli poté neustále vzdávat veřejně všechnu chválu svému vysvoboditeli. Ještě větší je tato jejich povinnost od druhé světové války, neboť nikdy nestáli svědci Jehovovi smrti a vyhubení nepřáteli Božími blíže než tehdy. Jediným důvodem, proč nyní žijí, jediným účelem jejich života je, velebit Všemohoucího.

33 Obnovení, znovubudování a rozšíření pravého uctívání Jehovy na zemi musí se dít, aby bylo zmařeno zničující dílo ďáblovy organizace. Jest na čase, aby lidé dobré vůle ze všech národů a pokolení tohoto světa poznali Jehovu a sloužili mu, než bitva armagedonská rozbije národy a království. Dnešní pomazání svědci Jehovovi jsou lidem jeho zalíbení, pokolením jeho svědků, jež mělo být vytvořeno pro tento čas obnovení a znovuvýstavby pravého uctívání Boha. Sion je hlavní organizací Boží, jejímž základem a úhlavním kamenem je král Kristus Ježíš; jeho pomazání následovníci na zemi jsou zástupci a vyslanci Siona. Jelikož přišel stanovený čas, splnilo se prorocství Žalmu 102:14-23 na těch, kteří byli v první světové válce obnaženi a poníženi: „Jehova zase vzdělal Sion a ukázal se v slávě své, ... popatřil k modlitbě poníženého (obnaženého; *Slov. bible*) lidu svého, nepohrdaje modlitbou jejich. Budeť to zapsáno pro budoucí potomky, a lid znovu stvořený chváliti bude Jehovu, že shlédli s výsosti místa svatosti své, Jehova s nebe na zemi popatřil, aby vyslyšel vzdychání vězňů a rozvázal ty, kteříž již k smrti oddáni byli [nepřítel], aby vypravovali na Sionu jméno Jehovovo a chválu jeho v Jeruzalémě, když se spolu shromáždí národové a království, aby sloužili Jehovovi.“

34 Lidé dobré vůle vůči Jehovovi a jeho theokratickému panství pod Kristem jsou nyní shromažďováni ze všech směrů a světadílů, aby sloužili pravému Bo-

hu. Seskupují se okolo smluvního lidu, který Jehova v této době obnovy vytvořil ke své slávě. Tohoto výsledku se dosahuje, protože Jehovův takto vytvořený lid provádí Boží příkaz, aby dobře smýšlející lidé byli zachováni naživu a vysvobozeni. To znamená, že Boží lid všude horlivě poslouchá jeho příkázání: „Neboť tak praví Pán: Zvučně propěvujte Jakobovi, a plesajte na vrcholku hor; zvěstujte chválu a rcete: „Pán zachránil svůj lid, ostatek Israele.“ Aj, já přivedu je ze země severní a shromáždím je od končin země.“ (Jerem. 31:7,8; *Amer. př.*) Svědci Jehovovi mohou nyní tento příkaz plnit, a to je jedním z přesvědčujících důkazů, že theokratická vláda pod Kristem byla nad naší zemí zřízena. Tak děkují Pánu Bohu Všemohoucímu, že se ujal své veliké moci jako vládce. - Zjevení 11:15-17.

35 Mluví podobně jako kdysi král David, když dosadil svého syna Šalomouna: „Tvá, ó Jehovo, je velikost a moc i sláva, i vítězství a velebnost; neboť vše na nebi i na zemi je tvé; tvé je království, ó Jehovo. a ty jsi vyvýšen jako hlava nade vše. Bohatství i čest přichází od tebe, a ty vládněš nade vším; a ve tvé ruce je moc a síla; a v ruce tvé jest i to, učiniti velikým a dáti sílu všemu. Protož nyní, Bože náš, děkujeme tobě a chválíme slavné tvé jméno.“ - 1. Paralip. 29:11-13; *Amer. stand. překlad*.

36 Osvěcující síla pravdy království, kterou nyní zvěstuje smluvní lid Jehovův, otevřela oči velikým zástupům lidí dobré vůle ve všech národech, a oni vidí očima víry na trůn dosazeného krále Ježíše Krista, jak kráčí vstříc svému vítězství v Armageddonu a následujícímu pak tisíciletému svému panství. Jednají nyní tak, jako onen zástup před 1900 lety, když Ježíš po svahu hory Olivové vjížděl vítězoslavně do Jeruzalema. O tomto předobrazném zástupu praví Lukáš 19:37,38: „Když se pak již přibližoval k místu tomu, kudyž scházejí s hory Olivetské, počalo všechno množství učedníků radostně chváliti Boha hlasem velikým ze všech divů, kteréž byli viděli, řkouce: Požehnaný král, jenž se bere ve jméno Páně! Pokoj na nebi, a sláva na výsostech!“ Dnes se tento král opět přibližuje! Osud lidí závisí nyní na tom, zda přestanou vyvyšovati lidi ze světa nepřítel a místo toho nadále budou chváliti Jehovu Boha a jeho krále. V Armageddonu bude poprava těch, kteří svého života zneužili, záviseti právě na této důležité otázce, koho v tomto životě cnvalili a oslavovali.

ZÁCHRANA V ARMAGEDDONU

37 Rozšíření velebení Jehovy jeho smluvním lidem a zástupy lidí dobré vůle jistě se nebude líbit tomuto světu s jeho sobeckými poválečnými cíli. Světaširý odpor proti rozšiřování jeho chvály poroste. V hněvu nad konkurencí, kterou velebení Boha dělá vůdcům tohoto světa, spojí se určitě všude ve spojených národech hlavní tři živlové světa, aby umlčeli ty, kteří vyvyšují Jehovovo jméno a jeho království. Jeho Slo-

31) Jak se dostali praví křesťané do stavu zajetí? a proč byli vysvobozeni?

32) Proč byli vyzdvižení z bran smrti?

33) K čemu je přítomný čas určen? a kdo je lid k tomu stvořený?

34) Kdo se rovněž nyní shromažďuje, aby sloužil Jehovovi? a jak se to děje?

35) Co vidí ohledně království Božího, podobně jako kdysi král David?

36) Kterému zástupu lidu před 1900 lety podobají se ti? a proč určuje toto jednání jejich osud?

37) Jak se postaví tento svět vůči šíření chvály Jehovovy? a jak to bylo předstíněno za doby Jozafatovy?

vo nám výstražně praví, že svědci Boží musí počítati se spojeným útokem politiky, obchodu a náboženství. Vzdor tomu mohou svědci Jehovovi se zmužilým srdcem dále chváliti Všemohoucího ve všech národech. Situace, jež se před nimi vytvoří zatím co se blíží Armageddon, bude podobná oné, jak ji před sebou měli Jehovovi ctitelé v Jerusalemě ke konci vlády krále Jozafata. Tři národové, Moábští, Amonští a obyvatelé hory Seir, spojili své síly, aby podnikli tažení proti Jehovovu pomazanému králi Jozafatovi a jeho smluvnímu lidu. Veliká přesila spojených nepřátel se dostala až do vzdálenosti 40 km od Jerusalema a ohrožila tak toto město, kde Jehovův lid uctíval svého Boha v jeho chrámě. K němu vzhlíželi v této krizi, aby je vysvobodil. Jak došlo k záchraně?

38 Bůh tehdy použil jednoho z chrámových hudebníků jako svého proroka, a skrze něho poslal toto poselství: „Nebojte se vy, ani se lekejte množství tohoto velikého; neboť ne váš bude boj, ale Boží. Zítra vytáhněte proti nim, ... Nebudete vy bojovati tuto. Postavte se, stůjte a vizte vysvobození Jehovovo při sobě, ó Judo a Jeruzaléme. Nebojte se aniž se strachujte; zítra vyjděte proti nim, a Jehova bude s vámi.“ (2. Paralip. 20:15-17) Poslušen rozkazu, nezůstat ustrašeně za zdmi města, Jehovův lid vyšel nazítrí časné zrána ven. Jak pak? Pod vojenskou ochranou? Ku podivu nikoli; ale chrámoví zpěváci kráčeli v čele zástupů. Čteme: „A tak [král] poradiv se s lidem, postavil zpěváky Jehovovi, aby chválili okrasu svatosti, a když by vycházeli sšikování k boji, aby oni napřed šli a říkali: Oslavujte Jehovu, neboť na věky milosrdenství jeho.“

39 Zde byla dána přednost chválení Jehovy před vojenskou mocí, ač se mohlo zdáti, že Boží lid je bez ochrany vydán na pospas útoku a řezi. Ačkoli presidenti a zákonodárci, znalci atomové energie a náboženští duchovní tomu nebudou věřit, nicméně věrné a odvážné chválení Jehovy vedlo ke spáse. Na pochybnosti politiků, finančníků a náboženství dnešního světa odpovídá bible vyzývavě touto zprávou o někdejšímu lidu Jehovově: „Tu chvíli pak, když oni začali svůj zpěv a chválení, obrátil Jehova ty, kteříž byli v zálohách na syny Amon, Moab a obyvatele hory Seir, kteřížto však byli přitáhli proti Judovi, a tak sami se bili. Neboť povstali synové Amon a Moabští proti obyvatelům hory Seir, aby zmordovali a shladili je. A když dokonali boj proti obyvatelům hory Seir, pomáhali sobě vespolek a hubili jedni druhé. Mezitím lid Judský přitáhl k stráží, kteráž jest na

poušti, a uzřeli to množství, a aj, mrtví leží na zemi, aniž kdo z nich ušel.“ - 2. Paralip. 20:21-24.

40 Zatím co za takových poměrů pěl Boží lid chválu Jehovovi, byla v sázce jeho čest. Proto přišel Všemohoucí svému lidu na pomoc, zachránil jej a vybojoval bitvu za ně, aniž by jim bylo třeba vystřeliti jediný šíp. Ospravedlnil tak své vlastní, chvályhodné jméno. Již dříve označil žalmista přesně správné jednání poslušného lidu Božího v našich dnech: „Chvály hodného vzýval jsem Jehovu, a od nepřátel svých vysvobozen jsem.“ (2. Sam. 22:4; Žalm 18:4) Zkušenost krále Jozafata a jeho lidu potvrzuje toto pravidlo. Nyní, kdy se Armageddon přibližuje, mohou dnešní svědci Jehovovi s důvěrou se držet téhož pravidla. A tak nebudou se skrývat za zdmi, ale den co den budou vycházet a volat k Jehovovi, opěvující jeho chválu veřejně i v přítomnosti lidí. Tento vytrvalý zpěv ke cti jeho jména a jeho království povede k jejich spasení v Armageddonu, kde budou svědky zmatku a paniky a konečné zkázy svých spojených světských nepřátel. Bude to bitva Jehovova a ti, kteří ho chválí, ji přechkají a vejdou pak do života ve spravedlivém novém světě.

41 Boží rozkaz s trůnu jeho království dnes zní: „Alleluja. Chvalte Pána v jeho svatyni, chvalte ho na jeho mocné obloze. Chvalte ho pro jeho veledila, chvalte ho pro jeho velikou vznešenost. ... Vše, co dýchá, chval Jehovu! Alleluja.“ (Žalm 150:1-6; *Hejčl*) Minul čas, kdy pouze národ židovský anebo křesťané, kteří stojí v nové smlouvě s Jehovou Bohem, jsou vyzýváni, aby velebili a oslavovali Nejvyššího. Tato výzva jde nyní do celého světa. Všechny zákonité nástroje, z nichž sláva Jehovova může zaznívat, jsou volány k souňře. Vše, co dýchá, musí nyní velebit životodárce, chce-li dýchat vzduch jeho nového světa bez konce. To znamená všichni národové, kteří nyní dýchají. Není výjimky. Všichni jsou zváni, aby se zapojili do neustále rostoucího sboru spojeného velebení Jehovy: „Halleluja! Království se ujal Pán Bůh náš vševládný.“ (Zjev. 19:5, 6; *Žilka*) Jediné stvoření, které má život na věky, bude to, jež chválí stvořitele.

SVa z 15. srpna 1947.

38) Jaké poselství poslal Bůh tehdy? a jak proto vytáhli vstříc nepříteli?

39) Jak se dokáže, že toto chválení tehdy vedlo k záchraně?

40) Které pravidlo potvrzuje ona záchrana lidu Božího? a jak bude Boží lid nyní tohoto pravidla dbáti, a s jakým výsledkem?

41) Jaký rozkaz přichází nyní s trůnu Božího? a koho se týká?

STUDIUM „STRÁZNÉ VĚŽE“:

V týdnu po 22. únoru:	„Blahoslavené oči, kteréž vidí“	- - - - -	1-20
V týdnu po 29. únoru:	„Blahoslavené oči, kteréž vidí“	- - - - -	21-41
V týdnu po 7. březnu:	Velebení, jež zaručuje záchranu	- - - - -	1-19
V týdnu po 14. březnu:	Velebení, jež zaručuje záchranu	- - - - -	20-41

PŮVODCE BIBLE

NEŽ můžeme původce poznati, musíme věřit, že existuje. Jak můžeme uvěřit? Musíme napřed nabýt poznání. Získej toto poznání tím, že se rozhlídněš okolo sebe a uvažuješ o tom, co vidíš. Pohled na květiny kvetoucí v zahradě; z téže půdy vyrůstají četné různé druhy v pestrých barvách a odstínech. Ze stejné půdy rostou nejrozmanitější druhy stromů, které v různých ročních obdobích vytvářejí různé ovoce. Moudrost, jež přesahuje moudrost lidskou, musela uspořádati tyto věci; moudrost, jež je větší moudrosti slabého člověka, musela vytvořit širá pole, majestátní hory, mocné řeky, nepokojné oceány, a musela naši zeměkouli obepnouti rozsáhlým vesmírem, jenž mysl člověka uvádí v úžas. S bázní a úctou obdivuj mlčenlivou noční oblohu. Můžeš sečíst hvězdy a oběžnice pohybující se neomezeným vesmírem? Ani s nejznamenitějším dalekohledem toho nedovědeš. Nespočetná z těchto nebeských těles jsou tak veliká, že země ve srovnání s nimi je trpaslíkem. Každé však je na svém místě a bezhluchně uhaní vymezenou mu drahou. Určitě nevzniklo vše to pouze náhodně, ale rozum nutí nás k závěru, že vše to uspořádal stvořitel, jenž je větší než celé toto podivuhodné stvoření.

Tento stvořitel jest Jehova Bůh. (1. Mojž. 1:1; Izaiáš 40:28) On je bez začátku a bez konce, jak o něm napsal inspirovaný Mojžíš: „Od věků a až na věky ty jsi Bůh.“ (Žalm 90:2) Čtyři veliké, věčné znaky Boha Jehovy jsou láska, moudrost, spravedlnost a moc, a ty se projevují za různých dob rozmanitým způsobem. Moudrost zjevuje se obzvláště Jehovovým velikým předsevzetím, jež je vyloženo v knize, jejíž je autorem, v bibli. Dlouho před splněním mohl Jehova popsat své předsevzetí v bibli, protože jeho moudrost umožnila mu vidět konec od počátku. (Iz. 46:9-11; Sk. ap. 15:18) Jelikož člověk je nejvyšším druhem všech živých tvorů pozemských, jelikož jeho inteligence daleko přesahuje rozumové schopnosti kteréhokoli jiného tvora na zemi a člověk je utvořen tak podivuhodným a znamenitým způsobem, je rozumné dovozovat, že stvořitel mu něco zjeví o Boží velikosti a o jeho předsevzetí. A to učinil Jehova Bůh skrze bibli.

Kdo napsal bibli? Muže, kteří byli oddáni spravedlnosti, pudila k psaní neviditelná moc Jehovy Boha, a nejeden z nich to vysvětluje. (2. Sam. 23:2; Lukáš

1:70; 2. Petra 1:21) Tato neviditelná moc čili duch Boží působil na mysl upřímných lidí, kteří milovali Boží spravedlnost a byli oddáni zaslíbené vládě nového světa. Tato neviditelná moc neboli duch Jehovův působil v díle stvoření, a týž duch pudil později lidi, aby psali dle jeho diktátu. (1. Mojž. 1:2) Tak napsal Mojžíš prvních pět knih bible. Boží neviditelná moc, svatý duch, jenž působil na Mojžíšovu mysl, učinil ho schopným zaznamenati nastalé hlavní události a napsati zákon, jenž byl národu israelskému dán skrze Mojžíše. Žádným jiným způsobem nemohly býti napsány pravé dějiny stvoření. Tyto skutečnosti a pravdy byly tudíž napsány Boží inspirací a nikoli snad obrazotvorností lidí starých dob. - Viz 2. Tim. 3:16; Job 32:8.

Před Kristem bylo neméně než dvacetosm pisatelů hebrejských písem. Někteří z nich byli prorocy a z Boží moci předpověděli události, ležící v daleké budoucnosti. Když Kristus Ježíš byl na zemi, mluvil moudrost od Boha, a to zahrnovalo četná proroctví. A léta po jeho zmrtvýchvstání působil svatý duch na jeho učedníky, aby napsali tato moudrá proročká slova s jinými důležitými pravdami o Jehovově předsevzetí. Možná proto říci, že tato proroctví bible jsou předem napsané dějiny.

Žádný lidský duch nemohl by sám ze sebe předpovědět fakta, neb události, jež se mají státi v budoucnosti. Pouze duch Boží, jenž zná konec od počátku, může něco takového učiniti. Shledáme-li tedy, že bible předpověděla určité skutečnosti a události staletí předtím, než k nim mělo dojít, a jestliže zjistíme, že tato fakta a tyto události nyní nastaly, pak tato shoda proroctví s pozdějšími událostmi tvoří nejsilnější důkaz, že pisatelé těchto proroctví byli ku psaní inspirováni božským vševědoucím duchem. A dnešní generace má takové zřejmé důkazy před sebou. Jsou to nanejvýš okolnostní důkazy, že bible je inspirovaná a že jejím původcem je všemohoucí Bůh Jehova a nikoli svalu lidé, jichž použil jako svých písařů. Sebrání 66 knih bible v jeden svazek dělo se rovněž pod vedením jejího autora. Zachování bible po celá staletí nelze přičítati nějaké náboženské organizaci, ale jejímu původci, který zachoval Knihu knih, aby sloužila účelu, pro který byla napsána. - 1. Kor. 10:11.

SVa z 15. června 1947.